MARGE SMITH

Pentru dragostea ta

ALCRIS

Pentru Dolores Wilson, care l-a găsit pe adevăratul Puffy si mi-a trimis fotografia lui.
Si pentru Bob, soțul meu, cu multă dragoste.

Prolog

- Atenție, spuse bătrânul, apucând-o de mână pe femeia cu părul alb. După ce am așteptat douăzeci și patru de ore, nu pot rata tocmai acum.
- Sșș, taci din gură, făcu aceasta. N-o să se întâmple nimic, spuse ea, pășind cu atenție prin iarbă, peste rădăcina ieșită din pământ a unui copac. Tot nu înțeleg de ce nu puteam să facem asta pe lumină.

Bătrânul o apucă de umăr ferm și o împinse ușor printre tufișuri, în spatele unui palmier.

- Pe lumină? Nu-ți curge strop de romantism prin vene? Uite, până și luna ne zâmbește.

Femeia privi în sus și luna plină îi

lumină trăsăturile copilărești.

- Nebunaticule, îl dojeni ea jucăuș. Nu te-ai schimbat deloc. Probabil că de asta mi-ai frânt inima când ai plecat și te-ai căsătorit cu alta. De ce n-am reușit să te uit?

Bătrânul puse bagajele pe pământ și se întoarse spre femeie. O scutură ușor de umeri și o privi drept în ochi. Inima începu să-i bată cu putere.

- Ei bine, de data asta nimeni nu ne va mai deranja. Nici nepotul meu exigent și nici nepoata ta prea prevăzătoare. De data asta o vom face, spuse el hotărât, sărutând-o zgomotos.

- Știi bine că vor veni după noi, spuse ea, privindu-l serios.

- Fii convinsă, râse el. Dar, cine știe? Poate că până la urmă se vor plăcea. Oricum, amândoi sunt atât de prinși cu treburile lor zilnice, încât au uitat cum să se distreze.

- Știu, se încruntă ea. Uneori mă îngrijorează. Dar mi-aș fi dorit ca nepoata mea să fie alături de mine în ziua nunții.

Dacă totul mergea bine, amândoi nepoții aveau să fie alături de ei. Dar el nu-i mai spuse asta. Urma să fie o surpriză plăcută pentru femeie.

Bărbatul se strâmbă jucăuș și-i sărută obrajii moi. Sângele începu să-i clocotească, amintindu-și

de tinerețe. Nici o femeie nu-i provocase asemenea reacții. Respiră adânc mirosul de trandafiri sălbatici - aroma ei.

- Dacă nu erai în toane bune acum trei luni, când ne-am întâlnit în biroul avocatului, nu știu ce m-aș fi făcut, spuse el privind-o cu drag. N-aș fi suportat să te găsesc doar ca să te pierd din nou.

- Când te văd nu pot fi decât în toane bune, râse ea. Dar, vorbind serios, ce vrea să facă un căpitan de vas cu o mlaștină? Ce ți-a venit să cumperi pământul ăla? Tot nu știu de unde ai aflat că îmi aparține. N-am făcut nici un fel de publicitate. Dacă afla nepoata mea, nu m-ar fi lăsat nici în ruptul capului să-l vând.

- Mi-a spus un prieten despre teren și a menționat ceva și de numele tău. Si am început să-mi pun întrebări. Cum nu îndrăzneam să te sun ca să stabilim o întâlnire, m-am hotărât să-ți cumpăr terenul. Te-am așteptat atât de mult, draga mea Polly! spuse el mângâindu-i obrajii. Dacă nu ți-aș fi

cumpărat pământul, cum ai mai fi apărut în biroul avocatului în ziua aceea?

- Eram curioasă să văd ce prost dă atâția bani pe o mlaștină, clipi ea jucăuș din ochi.

Bătrânul își privi aleasa cu drag. Cu mult timp în urmă, tatăl lui îl avertizase să termine orice

relație cu ea și-l trimisese departe. El se supusese, dar plătise scump. Il costase fericirea.

- Ești gata?

- Unde este taximetristul?

- Ar fi trebuit să ne aștepte aici, spuse el ridicând bagajele. Autobuzul nostru pleacă din St. Augustine într-o oră. Uite că a sosit și taxiul nostru. Hai să mergem.

Bătrânul îi făcu loc să treacă înaintea lui și-i respiră parfumul. Polly Taylor rămăsese o femeie stilată. La șaizeci și cinci de ani era a naibii de frumoasă.

- Hai, Ed, încetează cu prostiile, îl grăbi ea, văzându-i sclipirea din priviri.

- Vin, dragă, vin.

- Chiar nu te poți abține?

- Niciodată... niciodată.

Șoferul, un latino-american, vorbea stâlcit și părea foarte romantic.

- Of, țe frumoase ținuturi, spuse el, cu mâinile încrucișate pe piept. Țimt cum îmi trețaltă inimioara.

- Hai, hai, îl grăbi Polly. Și mie îmi tresaltă inimioara când mă gândesc că s-ar putea să nu mai prindem autobuzul, dacă mai stăm mult la taclale.

- Si am înțeles că fudțiți în taină? Vai, țe romantic!

- Dacă știai că fugim în taină de ce ai parcat tocmai sub felinar? se rățoi la el femeia.

- Mă scuzați... Vai, vai, vai, țe neatent...

- Nu-i nimic, spuse Ed, ajutându-l să bage bagajele în mașină. Acuma, asta este. Nu cred că ne-a văzut cineva.

- Să lăsam detaliile astea. Hai mai bine să ne grăbim. Șoferul îi ajută să urce în mașină și așezându-se la volan porni taxiul pe șoseaua liberă, în timp ce Polly și Ed râdeau din toată inima.

*

* *

O vecină trase draperia și dispăru de la fereastă.

- Ce rușine, murmură ea.
Scuturând nemulțumită din cap, se grăbi spre noptieră și cu mâini tremurânde începu să caute prin agenda de telefoane. In sfârșit găsi numărul de telefon pe care i-l dăduse nepotul lui Ed în caz de urgențe.
- Cineva trebuie să oprească nebunia asta, înainte ca hrăpăreața aia să-l stoarcă de ultimul bănuț.
Grăbită, luă receptorul și formă numărul de telefon al lui Ben Adams din Fort Lauderdale.

Capitolul 1

- Cine naiba ești și ce cauți în copacul meu?
Ben Adams îi auzea vocea femeii, dar nu putea
s-o vadă. O creangă de stejar îi bloca tot câmpul vizual spre pământ.
- Nu-mi plac deloc telefoanele, așa că nu mă obliga să sun la poliție.
Bărbatul încercă să dea la o parte creanga, dar aceasta era prea groasă ca să reușească s-o urnească din loc. Se întrebă ce păcate făcuse de i se întâmplau tocmai lui astea. Viața lui liniștită fusese întoarsă cu susul în jos. Fusese nevoit să părăsească afacerea lui cu iahturi din Fort Lauderdale la o

oră de vârf. Se părea că o femeie necunoscută era pe cale să pună mâna pe averea bunicului lui de șaptezeci de ani. Cel

puțin așa îi spusese vecina ageră a bunicului său. Ben bănuia că acea căutătoare de aur avea de gând să se căsătorească cu bunicul Ed pe ascuns. Venise în St. Augustine ca să aibă o discuție serioasă cu rudele femeii și se trezise atacat de un păun. Cam așa ajunsese el în acel stejar secular.

Și acum, dacă nu reușea să iasă cumva la liman, risca să fie arestat.

- Tată, murmură el, va trebui să-ți angajezi niște avocați buni pentru asta.

încercă din nou să se lupte cu ramurile copacului, pentru a se arăta proprietarei. In cele din urmă reuși, dar pierzându-și echilibrul, se trezi pe o ramură mai jos. Cămașa lui de mătase se sfâșie și el reuși să se zgârie în coate.

- Ei? făcu femeia.

- Așteaptă puțin, spuse el nervos. Crezi că e chiar așa ușor?

Cămașa îi mai cedă în două locuri, în timp ce el se lupta cu rămurelele înfrunzite.

Privind în direcția din care venea

vocea, zări un cap roșcat zgâindu-se la el cu o expresie care părea prietenoasă. Inima aproape îi sări din piept, când văzu că femeia ținea în mâna ei mică o ditamai pușca de vânătoare. Iar la picioarele ei păzea păunul care îl agresase.

- Domnule, sper că nu mă vei forța să folosesc arma. Crede-mă că-ți pot strica mult mai rău cămașa decât o pot face ramurile stejarului.
- Atunci pune-o jos ca să nu-ți mai faci griji.
- Nu prea cred. Cel puțin până nu aflu ce cauți acolo.

Ben respiră adânc.

- Aștept, spuse femeia.
- Am venit la veterinar.
- Poate că nu știai, dar veterinarul nu are cabinetul în copac.
- Nu trebuie să fii sarcastică. O să cobor după ce te descotorosești de prietenul tău ucigaș cu pene. Și te mai rog ceva. Spune-i veterinarului că am venit să vorbesc ceva cu el.

Femeia îl privi cu îndoială, gândindu-se dacă să-l lase acolo sau să-l ajute. Și avea o față a naibii de satisfăcută!

- Mama ta nu te-a învățat să spui te rog?

- Te rog, zâmbi Ben printre dinți.
- Nu te mai poți ține puțin? se încruntă ea.
- Cât de puțin?
- Luând ca termen de comparație celelalte cazuri în care Solomon a gonit prin copaci păcătoși ca tine, cred că ești pe cale să stabilești un record.

- Grozav! începu el să strige. O să scriu asta în raport. Și să nu uităm să adăugăm că am fost ținut în copac de un păun *și* o femeie nebună.
Femeia începu să fluture prin aer arma.
- Nu-mi place atitudinea asta. Dacă vrei să te ajut, calmează-te. Trebuie să gonesc păunul din preajma copacului.
- Nu poți să-l iei în brațe și să-l duci undeva?
- Se vede că nu cunoști comportamentul păunilor nervoși. Te mai întreb o dată. Te mai poți ține puțin?
Solomon începu să se înfoaie, scurmând nervos prin jurul copacului, ca și cum le-ar fi înțeles conversația.
Ben alunecă încă puțin de pe creangă și disperat, se chinui să urce, tocmai în

momentul în care păunul, fluturând din aripi, încerca să-l lovească cu ciocul.

- Asta îți răspunde la întrebare, icni Ben. Ce naiba îl deranjează?

- Este luna martie, explică ea, încercând să-și păstreze o mină serioasă.

- Toți păunii devin carnivori în martie?

Femeia izbucni în râs.

- Carnivori? Nu! Este sezonul împerecherii. Solomon se simte amenințat de prezența ta. Păunii sunt foarte geloși. Crede că îi faci concurență. Dar

nu te teme. Nu vrea să te mănânce. Vrea doar să te ciupească puțin.

- Puțin? Cât de puțin? Până mă anihilează?

- Nu cred că este în stare. Până înlătură concurența.

- Concurența? Vrei să spui că...?

- Uși, Solomon, uși, uși.... făcu ea, gonindu-l cu arma. Hai, coboară acum. Repede.

Ben începu să coboare, cu răsuflarea tăiată de emoție.

- Se simte amenințat de mine? Parcă eu aș fi fost acela care ar fi vrut

să-l ronțăie.

- Păsările nu ronțăie, îl corectă ea, privindu-l peste umăr.

Ignorându-i observaţia, Ben coborî pe ultima creangă și sări pe pământ. Din nefericire, Solomon îl observă și se repezi cu coada înfoiată la el.

Disperat, Ben se agăță de cea mai joasă creangă și își luă avânt. Prea târziu. Solomon îl agățase cu ciocul de turul pantalonilor, făcându-i o gaură atât de mare încât putea fi considerat al treilea crac al pantalonului. Femeia izbucni într-un râs contagios, pe care Ben nu-l aprecie deloc.

După ce reuși să se urce suficient de mult cât să se considere în siguranță, Ben privi în jos și descoperi că femeia plecase și păunul îl privea amenințător.

- Hei, hei! Ce faci? Ai de gând să mă lași aici? strigă el, văzând-o cum se îndreaptă spre casă. Ajută-mă să cobor. Te rog!

- Stai liniștit. Nu te las baltă, spuse ea, intrând în casă.

- Sigur. Stau foarte liniștit. Ce naiba să fac?

Solomon scurma în continuare la rădăcina

copacului.
- Ascultă, pasăre afurisită, începu el să vorbească cu păunul. Hai să facem un pact. Mă lași să cobor și dacă văd vreo păuniță, promit că ți-o las neatinsă.
Solomon ridică gâtul spre el, ca și cum s-ar fi gândit la propunere.
- Ei? Ce spui? Merge?
Pasărea se liniști și Ben începu să coboare cu precauție. Dar în momentul în care ajunse prea jos, Solomon sări cu ciocul spre el. Ben înjură colorat și începu să fluiere, așteptând-o cuminte pe femeia aceea să se întoarcă și să mai râdă puțin de el.
Roșcata se întoarse cu o oglindă cât ea și o îndreptă spre Solomon, încercând să-i atragă atenția. Solomon, păcălit de propria imagine, se repezi să atace noul rival, care părea mai interesant decât cel din copac.

- Hai, dă-te jos repede, îl instrui ea. Și intră în casă. încearcă să nu-i mai atragi atenția.
Nemaiașteptând a doua ivitație, Ben coborî în doi timpi și trei mișcări, nescăpând din priviri păunul înfuriat de propria imagine.
- Vulturul ăsta ar trebui fript în

țeapă, șuieră el, alergând pe lângă femeie și intrând în casă.

- Ce tupeu, constată Calli Taylor, lăsând oglinda la dispoziția lui Solomon și intrând după Ben în casă. Nu avea nici un drept să spună așa ceva. In fond, el fusese acela care invadase teritoriul lui Solomon.

- Cine te-a pus să-l stârnești? întrebă ea, așezân- du-se în dreptul ușii, într-o poziție ofensivă.

Ben se ascunse după masă, ținându-și cu mâna ruptura din fundul pantalonilor.

- Credeam că țipă o femeie în curtea din spate. De unde naiba să știu că păunii în călduri scot sunetele alea? Și mai ales cine și-ar fi închipuit că intrând într-o curte normală, în loc să dai de grătare și mese de picnic, te atacă monștri înaripați?

Deși descrierea lui Solomon era destul de aproape de adevăr, Calli se simțea jignită.

- Știai că păunii sunt cele mai nobile păsări? Regele Solomon colecționa pene de păun, pe care

le considera cele mai neprețuite comori. Cavalerii medievali purtau pene de păun la rever când se duceau

la luptă, pentru a-și aminti de credința purtată regilor și țării.

Calli nu mai adăugă că aceiași cavaleri jurau credință regelui și țării chiar și în fața păunilor fripți și gătiți. La ce bun să-i dea acestui necunoscut atâtea explicații?

- Nu mă interesează. Poate să fie sfințit și de Papă, pentru mine tot rău este. Locul lui este la grădina zoologică.

- Am vrut să-l duc la grădina zoologică, dar mi-au spus că este prea bătrân ca să-l mai țină. Preferau să-l sacrifice, decât să mai cheltuiască bani pe întreținerea lui.

- Dacă este așa de bătrân, de ce nu poate fi mai înțelept?

- Tu cum ai fi dacă n-ai mai face sex un an de zile? îi luă ea apărarea prietenului său.

- Viața mea sexuală nu este problema ta!

Ha! Ii descoperise punctul sensibil. Tipul ăsta ducea lipsă de multe. Asta explica atitudinea aceea arțăgoasă.

- Nu te flata singur, spuse ea, sprijinindu-se în armă. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

Nu prea înțelegea însă cum de ducea lipsă de viață sexulă. Arăta

destul de bine. Dar avea dreptate. Nu era problema ei.

- N-ai de gând să descarci arma?
- Nu. Până nu-mi spui ce cauți aici, zise ea, ridicând dintr-o sprânceană.

Bărbatul gemu neputincios.

- Ți-am mai spus. Vreau să vorbesc cu veterinarul. Poate cu el mă voi înțelege omenește.
- Eu sunt veterinarul. Calliope Taylor. Prefer să mi se spună Calli.

Ben o privi din cap până-n picioare, cântărind posibilitățile. Ochii lui se opriră pe sânii ei care umpleau corsajul rochiei de muselină. Ea îl privi la fel. Dintr-un motiv necunoscut, el îi zâmbi. Inima lui Calli tresări. Bărbatul acela avea cei mai frumoși ochi pe care-i văzuse vreodată - căprui-deschis cu nuanțe de chihlimbar.

Calli se cutremură. Perfect! Bărbatul acela îi aruncase o privire și ea căzuse pe sapte. Era cazul să mai iasă prin lume. Faptul că stătea atâta timp prin preajma animalelor o sălbăticise de tot.

- Acum, ar fi politicos din partea ta să te prezinți și tu, reveni ea la gânduri mai serioase. Cu cine stau de

vorbă?
- Ben Adams. Și îl caut pe bunicul meu. Ultima oară a fost văzut într-un taxi în plină noapte, împreună cu mătușa ta.
- Mătușa mea? Cred că este o greșeală.

Polly lipsise noaptea trecută, dar Calli auzise că mătușa ei înnoptase la o prietenă. După câte știa ea, Polly nu se întâlnea cu nici un bărbat.
- Nu este nici o greșeală. Femeia care a văzut-o pe mătușa ta o cunoaște bine. Se pare că îl vizita des pe bunicul meu. Mai ales nopțile.
- Și? întrebă ea tăios.
- Și poți să-mi spui mai precis unde l-a dus căutătoarea de aur de mătușă-ta pe bunicul meu? Știu că avea de gând să-l ia de bărbat și să pună mâna pe averea lui.
- Să-l ia de bărbat? îl privi ea neîncrezătoare. Fii bun și spune-mi cum ai ajuns la concluzia asta stupidă! In ce peșteră trăiești? De când au nevoie doi oameni care se iubesc de o bucată de hârtie pentru a trăi împreună?
Calli se întoarse cu spatele la el, nemaiaștep- tându-i răspunsul și

adăugă:
- Și să nu-mi faci mătușa „căutătoare de aur”. Nu este de loc așa cum îți închipui. Și în fond, cine naiba este bunică-tu și de ce ar vrea mătușa mea să se căsătorească cu el?
- Ed Simmons.
Calli se dădu doi pași înapoi și scăpă arma din mână.
- Ed Simmons? Fraierul ăla fără principii?

Capitolul 2

- Fraier? Fraier??? Vreau să te anunț că bunicul meu este un bărbat de onoare. Un adevărat stâlp al societății, spuse Ben punându-și mâinile în șolduri, înfruntând-o pe Calli cu privirile.
Nici măcar aerul condiționat nu reușea să-l mai răcorească.
- De onoare pe naiba! se oțărî Calli, ridicând arma și sprijinind-o de frigider. Ți-a trecut vreodată prin cap că acest „stâlp al societății” s-ar putea să aibă vreo mâncărime pe care mătușa mea s-o scarpine? Și nu mă refer la portofel.
- Ți-a trecut vreodată prin cap că peste șaizeci și cinci de ani nu se mai

poate vorbi de viață sexuală?
- Domnule Adams, spuse ea, privindu-l ca pe o insectă, vorbesc în cunoştinţă de cauză.

- Bine. Acum că am ajuns la o concluzie, să revenim la subiect. Mătușa ta l-a dus pe bunicul meu cine știe pe unde.
- Mătușa mea nu...
- Ba da, o întrerupse el. Bunicul meu a fost sedus, vrăjit, momit, spune-i cum vrei.
Calli îl privi, fără glas. In timp ce ea încerca să-și revină, Ben continuă:
- Poţi să-mi explici vreun motiv pentru care au fugit în miez de noapte? In viața lui n-a făcut vreun lucru nepotrivit.
- Există o substanţă chimică numită testosteron, domnule Adams. Ai auzi de ea?
Amintindu-și de avertismentele constante ale bunicii sale de a evita tentațiile carnale, Ben nu reuși să și-l închipuie pe bunicul lui condus de pornirile libidoului.
- Bărbații respectabili nu se lasă conduși de testosteron, murmură el.
Işi aminti cum greșise, condus de aceleași instincte carnale, urmându-și

fosta soție, Sheri, la Las Vegas, încercând s-o convingă să se căsătorească cu el. Confundase dragostea cu dorința. Se putea întâmpla oricui. Și acesta era un motiv să creadă că Ed căzuse în aceeași capcană.

- Am o veste pentru tine, domnule Adams.

Poate că tu îți poți controla libidoul, dar majoritatea bărbaților nu sunt decât niște păuni, ca Solomon. Diferența este că libidoul lui Solomon se manifestă doar primăvara. Sezonul de împerechere al bărbaților este nesfârșit. Și bunicul tău nu face excepție. Și pun pariu că nici tu nu ești vreo specie rară.

Ben rămase cu gura căscată. înainte să dea o replică usturătoare, Calli continuă:

- Și pe lângă asta, vrei să-ți spun cât de respectabil este bătrânul? Iți amintești drumul pe care ai venit?

- Da. Și?

- Ai văzut mlaștinile?

- Sigur că da.

- Acolo sălășluiesc tot felul de animale și păsări din specii protejate prin lege.

- Și...?

- Şi bunicul tău vrea să cumpere acele pământuri, pentru a construi o proprietate, sau cam aşa ceva.

Ben se depărtă de ea doi paşi, cu orgoliul încă rănit de comparaţia cu păunii.

- Nu vezi ce face? Mătuşa nu vrea să i le vândă, aşa că a folosit alte tactici. A fraierit-o şi a convins-o să se căsătorească cu el, pentru a pune mâna pe pământuri.

- Stai puţin! Bunicul meu a fost căpitan de vas. Nu ştie o boabă despre construcţii. Ideea ta este stupidă. Auzi! Să-şi construiască o proprietate! Şi ce s-a întâmplat cu convingerea ta că n-ar vrea să se căsătorească?

- Mi-am schimbat părerea.

Ben zâmbi satisfăcut.

Calli se uită lung la el şi apropiindu-se, îşi puse hotărâtă mâinile pe masă. Trebuia să gândească. Ce explicaţie rezonabilă putea să-i mai ofere lui Ben?

- Eşti sigur că este vorba de mătuşa mea? întrebă ea îmbufnată.

- Un metru cincizeci, slabă şi cu părul alb.

Mda. Putea să fie Polly. Dar jumătate din

bătrânele de pe pământ corespundeau descrierii. Dar mătușa ei era mai plină de viață decât jumătate dintre femeile mai tinere ca ea. Nu. Niciodată Calli n-o crezuse capabilă pe mătușa sa să alerge după bărbați. Intotdeauna Polly îi spusese că bărbatul care s-o facă fericită nu se născuse încă.

Și ca Polly să se mărite cu bunicul lui Ben pentru bani, asta era de râs. Mulțumită unor investiții profitabile, mătușa ei avea bani cât să trăiască fericită până la adânci bătrâneți.

- Poate că nu este vorba de mătușa mea, spuse ea gânditoare.

- Nu prea cred, râse ironic Ben. Vecina care mi-a telefonat era destul de convinsă. O cunoaște pe Polli Taylor și m-a ajutat să găsesc adresa ei din cartea de telefoane. Foarte săritoare vecina, dar părerea mea este că îl cam spionează de multă vreme. Știe multe lucruri despre el. Mai multe decât mine.

Calli se lăsă învinsă pe scaun, cu bărbia în palme, murmurând ceva.

- Ei? făcu el.

Calli tăcu.

Ben profită de ocazie și aruncă o privire în jur. încăperea era curată și

primitoare. Mirosul îi amintea de aroma bucătăriei bunicii lui. Dar parcă bucătăria asta părea mai caldă și mai primitoare. Decorul luminos îl lăsă pe gânduri. Era genul de încăpere în care un bărbat s-ar fi simțit bine să mănânce alături de familia lui. Bine, în cazul în care ar fi avut familie, pentru că Ben nu avea.

De multă vreme renunțase la planurile astea. Fosta lui soție nu fusese în stare să-i asigure un cămin călduros, o familie fericită. Asta poate pentru că designerii și decoratorii nu dețineau cheia secretului vieții domestice. Cea mai bună cină pe

care i-o oferea Sheri era cea preparată de cel mai scump restaurant din Fort Lauderdale. Motto-ul ei preferat era: „Dacă trebuie făcut, plătește pe cineva ca s-o facă".

Nici acum Ben nu înțelegea cum se lăsase prostit de Sheri. Trebuia să-și dea seama că dragostea ei era alimentată de zerourile din contul lui. Dar n-o învinuia în totalitate. Fusese prea tânăr ca să deosebească atracția sexuală de dragoste. Din nefericire fusese nevoit să plătească greșeala cu jumătate din averea moștenită de la

părinți. Și de aceea, nu avea de gând să-și lase bunicul să cadă în aceeași capcană.

Afară, Solomon începu să țipe lung și strident, trezindu-l pe Ben din reverie.

O privi pe Calli. Pe sub rochia ei de vară fără nici o formă, se contura un trup frumos. Iar pistruii de pe nas o făceau să semene mai degrabă cu Becky Thatcher a lui Mark Twain, decât cu un medic veterinar.

Brusc, obiectul atenției lui sări de pe scaun drept în picioare.

- Nu ajungem nicăieri, certându-ne. Eu îmi apăr mătușa, iar tu îți aperi bunicul, spuse ea, trecând prin razele de soare ce intrau pe fereastra deschisă.

Părul ei lung și roșcat îi flutură pe spate, până în dreptul fundului... simpatic. Era un amănunt care nu putea scăpa atenției unui bărbat.

- Mai întâi ne aruncăm să tragem concluzii pripite, pe care nu le putem verifica. Dar mai contează, din moment ce au fugit ca să se căsătorească?

Ben scutură din cap.

- Bine, continuă ea. Un lucru este

clar. Unul din noi doi are dreptate și mătușa mea și bunicul tău sunt total nepotriviți. Corect?
Ben scutură din nou din cap.
- Atunci nu avem de făcut decât un singur lucru. Să-i oprim la timp!
- Asta încerc să-ți spun și eu de o jumătate de oră. Dacă mi-ai spune măcar unde ar fi putut să fugă...
- Deșteptule! Dacă aș fi știut asta, ți-aș fi spus de la început.
- Atunci, ce propui?
- Să căutăm compania de taximetre.
- Ce informații ne-ar putea da?
- Nu știu. Trebuie să țină o evidență pe undeva.
- Bine. Și dacă aflăm că știe cineva unde i-a lăsat, eu am fugit după ei.

- Greșit, spuse Calli, luând în mână arma sprijinită de frigider. Noi am fugit după ei.
Ben scutură din cap. Pentru nimic în lume n-ar fi stat în compania roșcatei nebune și înarmate mai mult de cât era necesar.
- Nu este nevoie să mergem împreună. Știu eu cum să-l iau pe bunicul meu.
- Dar pe mătușa mea știi cum s-o

iei? Când își pune ceva în cap n-o mai scoți din ale ei.
Ben nu sublinie faptul că asta era o trăsătură care se moștenea genetic. Privi pușca strălucind în lumina soarelui. Și el era încăpățânat, dar nu era prost. Pricepuse mesajul clar și răspicat. Dacă voia să scape întreg din toată povestea, trebuia s-o asculte pe Calli. La ea erau arma și păunul.
- Bine. Să sunăm compania de taximetre, oftă
el.
Calli se duse în debara și ascunse arma.
- Vezi că eu mă duc până în cabinet să vorbesc cu cineva care să aibă grijă de Solomon și ceilalți pacienți după ce plecăm.
Calli se îndreptă spre ușa pe care scria CABINET și se opri.
- S-ar putea să nu te ajute nimeni la ora asta. Dacă nu rezolvăm nimic azi, va trebui să încercăm dimineața devreme. In cazul ăsta, poți înnopta la

mine acasă. Dormitorul părinților mei este liber. Se află la etaj, în capătul scărilor.
- Dar unde sunt părinții tăi?
- In est, cu Trupele de Dezarmare.

Aha! Hipioții erau la treabă. Asta explica multe în cazul lui Calli.

- Nu crezi că ar fi mai bine să descarci arma?

- S-o descarc? Nu este încărcată. Puștile încărcate sunt periculoase, spuse ea trântind ușa biroului.

Ben rămase prostit. Mda. Fusese păcălit de o pușcă neîncărcată. Dacă scăpa fără să fie acuzat de omucidere, avea noroc.

Oricum, trebuia să recunoască. Era impresioant de tupeul ei.

*

* *

Calli era mulțumită. Vecinul său avea să i-l hrănească pe Solomon, iar veterinarul din oraș, doctorul Andrews, urma să aibă grijă de pacienți și de urgențe. După ce închise telefonul, scrise un bilet explicativ și-l lipi de ușa cabinetului.

Singurul pentru care se îngrijora era Puffy, tatu-ul. Unica soluție era să-l ia cu ea. Puffy nece-

sita îngrijiri de două ori pe zi și doctorul Andrews nu putea veni decât o dată.

Deschise cușca în care se afla tatu-ul pe care i-l adusese un fermier al

cărui câine îl mușcase în urmă cu o săptămână. Luă micul animal acoperit cu țepi și-l puse ușor pe masa metalică de consultații. Calli se atașase mult de tatu.

- Bună, Puffy. Am să-ți dau o veste bună. Mergem într-o călătorie. Să știi că noul nostru oaspete, Ben, iubește animalele. O să fie foarte încântat când o să afle că vii cu noi.

Cu toată armura lui de spini, tatu-ul fusese rănit destul de rău de colții câinelui. Calli examină cu delicatețe rănile. De teamă să nu se infecteze, i le curăța de două ori pe zi, administrându-i antibiotice.

Zâmbi, imaginându-și reacția lui Ben.

- O să creadă că te-am luat cu mine numai ca să-l enervez, spuse ea, ștergându-i cu atenție rănile. Dar noi știm că nu este adevărat.

După ce termină, îl băgă pe Puffy în cușca lui și se sprijini cu spatele de ușă.

- Nici nu sunt sigură dacă vreau cu adevărat să-l enervez. Chiar dacă este un încăpățânat nesuferit, arată foarte bine. Imi place că este îngrijorat pentru bunicul lui, chiar dacă este excesiv de protector. Ăsta este un punct bun.

Ușa cabinetului se deschise brusc. Ben intră încruntat.
- Ei? întrebă ea.
- Din câte am înțeles, șoferul i-a lăsat în stația de autobuze Greyhound. Mi-a spus că i-a auzit vorbind ceva de Pensacola și de cineva pe nume Magpie, care va fi bucuroasă să-i vadă. Ai idee cine este? O altă prietenă înaripată?
- Poate că ai înțeles greștit.
- Hei, tipul ăla abia vorbea bine englezește. Părerea mea este că l-am înțeles destul de clar.
Calli scutură din cap neîncrezătoare. Se ridică în picioare și își privi ceasul. Era trecut de șapte. Din nou uitase să mănânce.
- Ce-ai spune de o cină? Nu-mi mai funcționează bine creierul dacă nu mănânc.
Ben o urmă în bucătărie. Ușa se închise în urma lor și el auzi un mic scâncet.
- Ce-i asta? întrebă el.
- A, nimic. Puffy.
Unele surprize era bine să rămână așa. Surprize.

Ben privi suspicios pisica neagră care intrase în bucătărie. Apoi își întoarse atenția la mâncare. Era cam mult spus mâncare. Farfuria lui era plină cu crudități insipide.

- Ce-i asta? întrebă el, întocând cu furculița niște ierburi.
- Salată, răspunse ea cu gura plină.
- Salată? Și asta este tot?

Calli scutură din cap. Inghiți și se șterse cu un șervețel la gură.

- Nu. Mai avem hamburgeri.
- Asta e bine, oftă ușurat Ben.

O privi atent și luă cu îndoială o îmbucătură din salată. Dacă aflase ceva despre Calliope Taylor în ultimele ore, era că acea privire prevestea ceva rău.

Deși salata de crudități nu era tocmai un fel de mâncare obișnuit pentru el, se mulțumi totuși s-o mănânce, cu gândul la hamburgerul care urma. Termină salata și împise farfuria spre Calli, așteptând cuminte recompensa. Calli îi puse în farfurie un hamburger destul de mare și Ben luă o mușcătură zdravănă. Mestecă un pic și se opri. Nu era rău la gust, dar părea ciudat.

- Ce-ai pus în carnea asta de hamburger? întrebă el diplomatic, forțându-se să înghită.

- Nu este carne.
Ben simți cum îmbucătura îi vine înapoi pe gât, dar înghiți. Calli luă o mușcătură din hamburgerul ei.
- Este hamburger de morcovi, explică ea liniștită.
- Poftim?
- Nu te-ai prins? Sunt vegetarian'.
- Ah! făcu el, încercând să n-o jignească.
Ben era un carnivor convins. Așa că împinse cu dosul palmei farfuria cu hamburgerul început și se declară sătul.
Calli termină de mâncat, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, strânse farfuriile și le băgă în chiuveta plină cu apă şi spumant.
- N-am să-ți dau altceva de mâncare, spuse ea, spălând farfuriile. Eu sunt de părere că mâncarea sănătoasă îți ridică moralul. Si tu ai cam avea nevoie de așa ceva. Cred că ești plin de toxine până în vârful unghiilor. Greu de spus în cât timp vei reuși să-ți cureți colonul.
- Hei, moralul și colonul meu sunt perfecte, își luă el apărarea.
- A, dacă vrei să mai mănânci ceva, să știi că am niște resturi de

mâncare chinezească.
- Hmm, sună bine.

Calli scoase din frigider un platou cu ceapă, țelină, și ceva verde. Ben învârti cu îndoială furculița prin amestec și întrebă:
- Asta ce mai e?
- Tofu. Vegetale Chow Yuk.
- Grozav! Un fel de câh chinezesc, spuse el, aruncând dezamăgit furculița.
- Dacă nu-ți place mâncarea mea, n-ai decât o singură alternativă: flămânzește. Cel mai apropiat fast-food unde te poți afunda în grăsime și colesterol este la douăzeci de kilometri de aici.
Ben privi nefericit hamburgerul. Decât să moară de foame... Luă o sticlă de ketchup și începu să toarne peste hamburger. Mușcă și mestecă încet. Dacă se obișnuia cu gustul...
După ce termină de mâncat, Ben își puse farfuriile în chiuvetă și Calli îi întinse buretele.
Ben o privi încruntat.
- Te uiți la buretele ăsta de parcă ar fi un extraterestru. La noi în casă, domnule Adams, fiecare își duce greul.
Ben nu spălase vase în viața lui. Nici

măcar nu știa cum să așeze faruriile în mașina de spălat vase, dar să le spele cu mâna!
Dar parcă avea altceva de făcut?!
Privirea lui Calli era grăitoare. Așa că, apucă buretele oferit cu

mărinimie si din greșeală îi atinse degetele catifelate.

Se retrase ca electrocutat. Roșcata asta mică, deși abia îi ajungea la umăr, îi provoca reacții ciudate. Calli îi aruncă buretele în brațe, privindu-l cu dispreț, și ieși pe verandă.

Ben se uită o clipă după ea, apoi frecând energic locul atins de degetele ei, începu să înmoaie buretele în apă. Cu gândul la Calli, nici nu realiză cât de ușor era să spele vase.

La naiba cu ea!

Nu știa nici el de ce avea acele reacții în fața mogâldeței. Il enerva peste măsură, făcându-l ținta sarcasmului ei. Era încăpățânată. Il hrănea cu mâncare de care nici păsările ei nu s-ar fi atins. Se simțea ca un prost și motivul era... Calli Taylor.

*
* *

Calli se așeză pe leagănul din verandă, ascultând cântecul greierilor.

In mod normal, acesta era felul în care se relaxa. Dar în seara aceea, țârâitul o zgâria pe nervi.

Era preocupată de un subiect: Ben Adams.

Cum naiba avea să-l tolereze în toată campania de căutare a mătușii Polly? In cei douăzeci și opt

de ani de viață nu întâlnise un bărbat care s-o agite atâta. Sau care s-o stârnească într-un așa hal.

Işi aminti felul în care i se conturau mușchii pe sub cămașa ruptă, în timp ce cobora din copac. Sau sclipirea de furie amestecată cu amuzament din ochi, atunci când ea se distra pe seama lui.

Gândurile i se opriră asupra gurii lui Ben. Mintea ei rebelă își imagină cum ar fi fost dacă ar fi sărutat-o...

- Calli!

Speriată, sări din leagăn, simțindu-se prinsă asupra faptului. Leagănul țâșni în spate. Ben se grăbi s-o prindă de talie, balansând mai tare leagănul. Calli se smuci iar leagănul îi lovi, făcându-i să-și piardă echilibrul. In secunda următoare se treziră unul peste altul pe podeaua verandei, cu leagănul balansându-se deasupra

capetelor lor.

Ben încercă să-și tragă răsuflarea, dar Calli stătea cu toată greutatea pe pieptul lui. Buzele lor erau separate de cinci centimetri.

Capitolul 3

Ben și Calli se priviră în ochi buimăciți.

Părul lung și roșcat al lui Calli stătea răvășit pe fața lui, mângâindu-i trăsăturile. Trupul ei mic era strivit de al lui.

„Doamne, ajută-mă să trec onorabil peste asta, se rugă el. Promit că o să mănânc chiar și ham- burgerii ei pentru iepuri!”

Calli încercă să se ridice, înfigându-și coatele ascuțite în coastele lui.

- Nu, icni el. Stai să-mi trag suflarea.

Calli se opri, lăsându-și șoldurile înguste pe el. Ben gemu. De durere, de plăcere - cine mai știa?

- Aș vrea să nu mai încerci să mă salvezi vreodată, spuse ea, cu ochii verzi sclipindu-i de... mânie? Incă un act din ăsta galant și s-ar putea să nu mai ieșim vii din toată povestea.

Ben abia îi auzi glasul.

- Lasă-mă să mă ridic, spuse ea, ridicându-și șoldurile.

Ben gemu din nou. Brusc, tot ce-și dorea era s-o
sărute pe Calli. Ii apucă ceafa cu o mână liberă și-i apropie capul de buzele lui.

Conturul gurii ei, gustul, finețea, erau o plăcere rar întâlnită. Spre surprinderea lui, Calli, în loc să-l respingă, își înfipse unghiile în ceafa lui, cerând mai mult.

Și-ar fi dorit ca acea clipă să nu se mai sfârșească. Dar își aminti nepoata cui era și ce însemna acel lucru.

Se smulse din îmbrățișare, punând capăt acelui sărut minunat, dar interzis, apoi o dădu la o parte și se ridică în picioare. Se luptă cu dorința de a o lua în brațe și a se duce cu ea în primul dormitor, ca să termine ce începuseră. Dar rațiunea învinse.

Se întoarse, în schimb, supărat, cu fața spre ea și-i spuse:

- Știi ce? Ai face bine să mă lași în pace. M-ai amenințat cu o pușcă, ai asmuțit păunul pe mine, iar acum era să-mi rupi gâtul cu leagănul tău. Dacă asta înseamnă ospitalitate sudist', mă lipsesc. Și mâine dimineață să fii în bucătărie la ora opt fix.

Apoi se întoarse cu spatele și dispăru sub privirile înlemnite ale lui Calli, care rămăsese cu gura căscată.

Cu cât se gândea mai mult la spusele lui, cu atât se înfuria mai tare. Ii venea să se ducă după el și să-l ia la rost, dar se abținu.

- Cine naiba se crede să-mi spună mie ce să fac? strigă ea.

Se ridică de jos și se trânti în leagăn, dându-și capul pe spate. Ceva pufos i se sui în brațe. Pisica lui Polly îi dădea cu coada neagră și stufoasă pe la nas, lăsându-i fire de păr pe buzele umede. Calli scuipă, dând pisica la o parte.

- De ce nu te duci să prinzi șoareci, ca o pisică respectabilă? o luă ea la rost.

Calli se opri. Ben Adams îi inoculase idei ucigașe.

- Mă rog, faci cum vrei. Știu că rozătoarele nu sunt specialitatea ta. Dar m-a scos din minți bărbatul ăsta și nu mai știu ce spun.

Motanul scuipă și se întoarse cu spatele la ea, cu coada ridicată.

- Perfect. De asta aveam nevoie. Un alt mascul cu orgoliul rănit.

Pisica plecă jignită.

- Doamne, dacă m-ar vedea

Polly, își spuse Calli.
Numele mătușii ei îi aminti problema inițială. Incepu să se plimbe neliniștită pe verandă, gândin-

du-se ce fusese în mintea lui Polly. Mătușa ei nu pleca nici cinci minute undeva fără să-i raporteze ei.

Pentru prima oară în viața ei, Calli era îngrijorată. Nu voia să se gândească la ce era mai rău. Polly era prea inteligentă ca să se bage în încurcături. Dar dacă fusese vrăjită de bunicul lui Ben? Era posibil așa ceva?

Brusc îi veni în minte întâmplarea de mai devreme. Se sărutase cu Ben Adams! Oare mătușa ei nu putea greși la fel ca ea? Poate că Polly se simțise singură și, într-un moment de slăbiciune, făcuse un gest necugetat. Intră nervoasă în bucătărie și începu să răscolească prin cămară. Unde erau gogoșile ei?

In cele din urmă le găsi și se așeză fericită la masă, savurând fiecare înghițitură. Ișì aminti că uitase să consulte rana unui cal aflat la o fermă vecină. Trecuse printr-o zi agitată.

Urcă scările spre camera lui Ben cu gogoșile în mână și bătu ușor la ușă. Cum nimeni nu-i răspunse, deschise și

își băgă capul înăuntru. Intuneric.

- Ben?

Un mormăit.

- Trebuie să mă duc urgent într-o vizită medicală. Am uitat că aveam de consultat un cal.

Ben mormăi din nou ceva, iar Calli nu se mai deranj' să-l întrebe ce. Ieși închizând ușor ușa în urma ei și se duse în cabinet, unde căută trusa medicală.

Staulul era la un kilometru de casa ei, așa că luă mașina. Cerul era acoperit de nori amenințători. Calli nu suporta furtunile. De fiecare dată cădea curentul. Și asta putea fi periculos. Și de ce să nu recunoască, înspăimântător.

Neliniștită, porni mașina, mestecând furioasă o altă gogoașă. Era supărată pe vreme? De ce trebuia să fie ipocrită cu sine? Nervii ei erau întinși la maximum din cauza bărbatului carea dormea în camera părinților ei. Și de asta mânca gogoși, ea, adepta hranei sănătoase!

Trei gogoși mai târziu, cu glicemia ridicată și nervii la pâmânt, Calli se opri la ferma Madison. Tuna și fulgera înspăimântător.

- Calliope Taylor, se întrebă ea cu voce tare, cât mai ai de gând să te ascunzi după gogoși? Mătușă Polly, păcat că nu ești aici. Evenimentele astea sunt demne de notat în jurnalul tău.

Un fulger căzu aproape, luminând împrejurimile, oferindu-i lui Calli soluția problemei. Jurnalul mătușii Polly!

In acel moment curentul electric căzu.

*

*   *

Ben se trezi încet. Clipi de câteva ori, privind ceasul fosforescent de la capul patului. Cinci și jumătate. Işi roti ochii prin cameră, încercând să-și dea seama ce îl trezise atât de neprotocolar.

Camera părinților lui Calli era întunecată și liniștită. Afară, cerul era brăzdat de fulgere.

Se trezise din cauza furtunii? Visase ceva?

Auzi în camera alăturată un foșnet. Apoi un scârțâit. Si iar un foșnet. Hoții!

Se ridică încet în capul oaselor, încercând să se acomodeze cu

întunericul. Din camera alăturată, zgomotele se auzeau din ce în ce mai tare.
Ben căută cu privirea prin cameră o armă. Puşca lui Calli era în debara. Prea departe. Avea nevoie de o soluție rapidă.
Intr-un colț văzu un băț gros. O bâtă de baseball! Cam primitiv, dar mergea. Nu se deranjă să se mai îmbrace. Işi trase peste cap doar un tricou apucat la repezeală și luă bâta cu ambele mâini, cântărind-o.
Bine că nu era Calli acasă, altfel s-ar fi speriat. Era plecată într-o vizită medicală, sau cel puțin așa înțelesese el. Deschise ușa încet, mergând pe vârfurile picioarelor.

Intră brusc în camera alăturată de unde se auzeau zgomotele și urlă:
- Stai pe loc!
Camera era întunecată, dar silueta hoțului se distingea clar. Părea cam firav. Ben se apropie curajos de el și-l întrebă, înfigându-i bâta între coaste:
- Ce cauți aici?
- Chiar te interesează? întrebă Calli, râzând.
- Calli? întrebă el, retrăgându-se surprins.

- In persoană.
- Credeam că oblojești caii.
- M-am întors, spuse ea, frecându-și coastele. Parcă ți-am mai spus să nu mai încerci să mă salvezi.
- De unde naiba să știu că bântui de nebună prin casă la ora asta și cu luminile stinse?
- A căzut curentul.
- Ah! Și ce trebuia să cauți de urgență la ora asta?
- Jurnalul mătușii Polly, spuse ea, ridicând în triumfătoare în aer un caiet. Zilnic își notează ceva în el. Mă mir că nu l-a luat cu ea. Sper să găsesc aici răspunsurile la întrebările noastre.
Calli se frecă din nou pe coaste.
- Iartă-mă, spuse el. Te doare?
- Nu, fii liniștit.
Brusc, curentul reveni și camera se lumină.

Clipiră amândoi orbiți. Calli își reveni mai repede și privindu-i tricoul, izbucni în râs.

- „Faceți dragoste și nu război”?! citi ea.

- Lasă asta. Ai văzut ceva interesant?

- Nu, dar sunt dispusă să aștept, glumi ea, privindu-l serios.

- Mă refeream dacă ai văzut ceva interesant în jurnal, se strâmbă el.

- Dacă nu năvăleai tu peste mine, poate că găseam.

Ben se scărpină în cap.

- Atunci, spuse el, te las să cauți în continuare.

- Noapte bună. Si ai grijă de tricoul lui tata! Are valoare sentimentală. L-a purtat într-un protest stradal, acum treizeci de ani.

Ben ieși din cameră și constată că abia se abținea să nu râdă. Intră în dormitor și se trânti în pat. Trebuia să recunoască. Calli avea umor.

*
* *

Calli se așeză în vârful patului, cu picioarele încrucișate și jurnalul pe pulpele goale. Motanul se încolăci lângă ea, torcând ca un motor de mașină veche.

- Ar trebui să se dea o lege. Bărbații care arată prea bine să nu apară în boxeri în fața femeilor singure, vorbi ea cu pisica, gândindu-se la Ben.

Jurnalul mătușii era interesant, dar mai interesant părea Ben în acel moment. Adevărul era că îl prindeau

bine boxerii aceia cu personaje din desene animate, și tricoul tatălui ei. Avea niște mușchi de invidiat. Păcat că era așa de încăpățânat. Dar poate că nu era complet irecuperabil.

Ii părea rău că îi reamintise să nu mai încerce s-o salveze. La urma urmei Ben dăduse dovadă de curaj. Dacă în locul ei era un hoț adevărat? Ar fi trebuit să-i mulțumească. Fusese cam răutăcioasă.

- Bine, îmi cer scuze mâine, făcu ea o concesie. Iți convine? întrebă ea pisica.

Pisica îi aruncă o privire neîncrezătoare și sări pe podea, făcându-se covrig la piciorul patului.

- O să-mi cer iertare, ai să vezi. N-am timp să mă cert cu tine, așa că lasă-mă.

Calli luă jurnalul în brațe, se trânti între pernele colorate și începu să citească.

Conținutul nu părea interesant, asta pentru că Polly obișnuia să i se destăinuiască adesea lui Calli. Vizite la avocat, descrieri de peisaje, de întâmplări, de stări de spirit. Da. Mătușa Polly era o romantică.

Ei, bine, vom încerca din nou. Dar

de data asta nu vom spune nimănui. Aş înnebuni dacă ne-ar mai opri cineva, la fel cum s-a întâmplat acum patruzeci şi mai bine de ani. Am aşteptat amândoi prea mult timp fericirea. Soarta ar fi nedreaptă să ne despartă din nou şi să ne răpească cea de-a doua şi poate ultima şansă.

Au trecut patruzeci şi... doi de ani de când tatăl lui Ed a hotărât că sunt nepotrivită pentru fiul lui. Patruzeci şi doi de ani de aşteptare. Patruzeci şi doi de ani, timp în care n-am iubit nici un alt bărbat. Nu pentru că n-am vrut, Dumnezeu mi-e martor. Magda spune că...

Calli sări din pat. Cum de nu se gândise la Magda, prietena cea mai bună a mătuşii ei? Taximetristul spusese că îi auzise vorbind despre o persoană pe nume Magpie. Era străin şi poate că stâlcise numele. Nu putea fi vorba de alta decât de Magda.

Magda spune că este mâna destinului. Dar ea este o romantică incurabilă. Acum nu mai contează. L-am regăsit pe Ed şi nu mai vreau să-l las să-mi scape.

Magda a fost foarte încântată când i-am propus să-mi fie doamnă de onoare. Doar este pri-

etena mea cea mai bună. Pe cine as mai fi putut ruga? Pe Calli. Dar dacă nici ea nu ne înțelege, la fel ca Ben, nepotul lui Ed?

Calli scutură din cap. Ben avea dreptate. Mătușa ei și bunicul lui plănuiseră să fugă în lume.

Cum să-i oprească înainte să facă o prostie? Trebuia să ajungă la Magda în timp util.

Dacă era după ea, ar fi plecat imediat, dar Ben era obosit. Se trânti între perne și încercă să adoarmă.

*

* *

Calli se trezi gâdilată de o rază de soare. Sări din pat cu jurnalul în mână și alergă pe hol.

Uitând de bunele maniere, năvăli în camera lui Ben. Dar era goală.

- Hei! Ben! Unde ești?

Auzi zgomote în baie și fără să ezite, deschise ușa. Si înlemni. In toată măreția, cu periuța de dinți ieșindu-i din colțul gurii, Ben, în costumul lui Adam, o privea șocat.

Capitolul 4

Aerul părea irespirabil. Creierul lui

Calli funcţiona la viteză maximă, impunându-i să părăsească baia. In schimb inima îi spunea să rămână.

Ben arăta ca o statuie grecească antică, pe care o văzuse ea când era mică, la Muzeul de Artă din New York, cu ocazia unei excursii. Pe atunci se hlizea cu prietenele, arătând cu degetul anumite părţi anatomice ale statuilor. Acum, nu mai găsea nimic de râs în asta.

Ben se îndepărtă de chiuvetă, iar muşchii lui se conturară frumos pe sub pielea proaspăt spălată, de culoarea mierii. O miere pe care îşi amintea că o sugea din fagurii pe care-i cumpăra mama ei de la un producător local. Calli se întrebă dacă pielea lui Ben era la fel de dulce.

Nuditatea era un lucru perfect normal, încerca ea să-şi spună. Dar trupul lui Ben părea extraordinar. Aşa că nu reuşi să se abţină să se holbeze de-a dreptul.

Noaptea trecută doar bănuise ce ascundeau boxerii în care era îmbrăcat Ben. In dimineaţa asta aflase şi era copleşită. Jurnalul mătuşii Polly îi căzu din mână pe gresia rece, cu zgomot, dar Calli nu se dezmetici.

Ben căută în grabă ceva cu care să se acopere și găsi un prosopel prea mic și ud.

- După ce mă studiezi bine, te rog să-mi spui de ce ai năvălit peste mine, fără să bați la ușă?

Calli se holbă în continuare.

- Ei? făcu el.

- Mi-ai spus să-ți răspund după ce te studiez bine, încercă ea să glumească.

Ben aruncă periuța de dinți în chiuvetă și strigă:

- Ești cea mai imposibilă femeie de pe fața pământului!

- Nici tu nu ești vreun sfânt. Cel puțin eu nu ți-am jignit rudele.

- Când ți-am jignit eu rudele?

- Ai uitat că ai făcut-o pe mătușa mea „căutătoare de aur"?

Ben deschise gura să spună ceva, dar renunță. Luă un prosop mai mare din cuier și își înfășură mijlocul cu el.

- Ce voiai? întrebă el printre dinți.

„In afară de trupul tău superb?"

- In caz că n-ai venit doar să mă admiri, completă el, ghicindu-i gândurile.

- Nu te flata singur. Nu găsesc nimic de admirat la tine, spuse ea, ridicând jurnalul de pe jos. Vorbim

după ce te îmbraci, adăugă ea, ieșind cu nasul în vânt.

După ce închise ușa în urma ei se simți brusc slăbită și se sprijini de perete. Respiră de câteva ori adânc și după ce-și mai reveni, se duse în camera ei. Ben Adams dezbrăcat era un pericol social. Nu știa cum avea să se descurce alături de el în călătoria de căutare a mătușii Polly.

Trecând prin fața oglinzii de pe hol, Calli observă că tricoul ei roz era cam transparent. Deci și Ben avusese ce să admire, nu numai ea.

*

*   *

Ben se sprijini de chiuvetă. Tricoul roz al lui Calli nu lăsa prea mult loc imaginației. Avea niște sâni mici și rotunzi, care știa că-i intrau perfect în palme. Deși avusese multe femei la viața lui, Calli îl atrăgea și-l intriga într-un mod deosebit. Păr roșu natural ca al ei nu mai văzuse la nici o femeie.

O clipă îi venise s-o apuce de coama ondulată și s-o strângă în brațe.

Cu o zi înainte bănuise că sub rochia aceea fără formă se ascundea un corp frumos. Azi știa că așa era.

Dar trebuia să uite acele imagini cât mai repede, altfel era în stare de niște acțiuni necugetate pe care avea să

le regrete mai târziu.

Scutură din cap și se duse în dormitor. Iși luă din bagaj o pereche de boxeri complet albi, o cămașă de colegiu și niște pantaloni olive. După ce se îmbrăcă, respirând adânc, se îndreptă spre bucătărie. ^

Dar Calli nu era acolo. In schimb, auzi zgomote în cabinet. Intră precaut și văzu pe masa de consultații o fetiță blondă cârlionțată, cu lacrimi în ochi.

- Bună, spuse Calli, zâmbind. Pe ea o cheamă Mary. S-a suit pe tomberonul de gunoi ca să ajungă la pisica ei, care se suise pe fereastra bucătăriei mele. A alunecat și a căzut între florile de sub geam.

- Si pisica? întrebă Ben îngrijorat.

- S-a speriat și a căzut și ea. Mary, el este Ben, un prieten care stă la mine câteva zile.

- Sunt sigur că n-a pățit nimic pisicuța ta, spuse Ben, privind-o pe fetiță cu seriozitate. Iar Calli îți va bandaja cu un leucoplast frumos rana din genunchi.

Mary zâmbi, luminând camera.

- Baby nu a pățit nimic?

- Baby este sănătoasă tun. O voi suna totuși pe mămica ta ca să vină să te ia de aici, spuse Calli examinând

julitura minoră.
- Bine, își trase nasul fetița.
- S-ar putea să te usture puțin, spuse Calli dezinfectând locul cu delicatețe.
- Rezistă ea, nu-i așa, păpușică?
- Nu mă cheamă “păpușică”. Numele meu este Mary Wilson. Iar pe pisica mea o cheamă Baby Wilson. Lui Baby îi intrase o așchie în pernuță, dar doamna doctor i-a scos-o cu o pensetă, nu-i așa?
- Așa este, zâmbi Calli.
- Ai făcut bine că ai apelat la doamna doctor Calli, spuse Ben. Este foarte pricepută.
Calli îi zâmbi recunoscătoare, simțind cum i se topește inima în fața sensibilității lui. Un compliment mai frumos nici că-i putea face.
- Crezi că putem să-i dăm pisicuța înapoi lui Mary, doctor Calli?
- Sigur. Vezi pisica aceea albă de angora din cușca din colțul cabinetului? Ea este Baby.
Ben localiză cușca, o deschise și-i aduse cu blândețe pisica lui Mary în brațe. Baby se ghemui în brațele micuței stăpâne, mieunând slab. Calli îl privi pe Ben care se uita la scena de tandrețe cu duioșie.

- Acum îți voi pune leucoplastul acesta roz pe zgârietură și gata, îi explică ea lui Mary.
Ben o ridică pe fetiță cu pisică cu tot în brațe de pe masa înaltă de consultații și o ajută să coboare.
- Vrei s-o sunăm pe mămica ta? întrebă Ben.
- Nu este nevoie. Stau vizavi.
- Bine. Vă descurcați singure, da?
- Da.
- Si promite că vei avea mai multă grijă de Baby și de tine data viitoare, spuse el, lăsându-se pe vine și ciufulind bretonul fetiței.
Mary îl sărută zgomotos pe obraz și spuse:
- Mulțumesc, domnule Ben, mulțumesc, doctor Calli. La revedere.
- La revedere, spuse Ben făcându-i zâmbitor cu mâna.
- Te pricepi la copii, constată Calli, privindu-l cu o sprânceană ridicată, după ce fetița plecă.
- O cunoști pe Mary?
- Da, a mai venit la cabinet să-i facă niște vaccinuri lui Baby, împreună cu mama sa. Si vreau să-ți spun că este pentru prima oară când am aflat că fetița are limbă. Niciodată nu mi s-a adresat. Tu ai purtat o adevărată discuție cu ea. Sunt de-a dreptul uimită. Mary este traumatizată de tatăl

său, care o cam bate și din cauza asta este foarte interiorizată. Când am văzut-o că te sărută pe obraz, nu mi-a venit să cred!

- Săraca fetiță, spuse Ben. Intotdeauna mi-au plăcut copiii și m-am înțeles de minune cu ei. Sheri își dorea o casă plină de copii, Dumnezeu știe de ce. Spun asta pentru că abia avea timp de ea.
- Sheri? întrebă Calli curioasă.
- Soția mea.
- Soția? făcu ea simțind cum i se strânge inima.
- Fosta soție, rectifică Ben. Am divorțat acum cinci ani.
- Ah!

Ben se trezi bucurându-se, auzindu-i răsuflarea ușurată. Ii plăcea ideea că pe Calli ar fi deranjat-o dacă ar fi fost căsătorit. Din păcate știa că ea nu se deosebea cu nimic de femeile pe care le cunoscuse de-a lungul vieții.

- Apropo, ai citit jurnalul mătușii tale?
- O să vorbim despre asta la micul dejun, spuse ea, intrând grăbită în bucătărie.

La fix, pentru că exact în acel moment, feliile de pâine săriră din prăjitor. Calli le unse gânditoare cu margarină

vegetală. După ce termină se întoarse spre Ben și începu:

- Vreau să-ți spun că îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în baie și...
- Nu, o opri el. Nu este nevoie să ne reamintim episodul ăsta neplăcut.

- Cum vrei, dădu ea din umeri.
- Ce mâncăm în dimineața asta? Pâine prăjită unsă cu margarină?
- Da, și nu numai.
- Asta ce mai e? întrebă el privind înfricoșat un bol plin cu o zeamă albă, în care pluteau niște cocoloașe.
- Germeni de grâu încolțit, cu lapte degresat, dădu ea explicații liniștită.
- Cred că voi sări peste micul dejun, mulțumesc. Acela este jurnalul? întrebă el, arătând cu degetul caietul de pe masă.
- Da.
- Ai găsit ceva interesant? întrebă el, luând o mușcătură din pâinea crocantă. Cine este Magpie?
- Spuneai că sari peste micul dejun. Magda.
- Poftim?
- Accentul șoferului de taxi te-a indus în eroare. Nu știu de ce nu mi-am dat seama de la început. Dacă mătușa Polly avea de gând să fugă în

taină, cea mai de încredere persoană era prietena ei din copilărie, Magda. Ben o privi gânditor, luând o gură de germeni. Fu cât pe ce să scuipe, dar constată că nu era chiar așa de dezgustător.

- Iți plac, nu? zâmbi Calli.
- Nu sunt răi. Deci, crezi că s-au ascuns la Magda?

- Da, spuse ea, întorcându-se pe scaun spre un sertar din care scoase o agendă de telefoane. Uite, aici trebuie să găsesc telefonul și adresa Magdei.
- Si ce ai de gând?
- S-o sunăm. După ce mâncăm tot! Ți-am spus că nu-mi mai funcționează creierul dacă nu mă hrănesc.
- Nu.
- Nu?

Ben oftă.
- Ascultă, Calli, n-am chef de glume. Voiam să spun că nu putem s-o sunăm pe Magda. Așa n-am face decât să-i avertizăm că venim. Si vor fugi în altă parte, unde chiar că nu-i vom mai găsi.
- Hmm. Poate că ai dreptate.
- Gata. Eu am terminat de mâncat. Mă duc să pregătesc mașina. Plecăm după ce ești și tu gata.
- Bagajele mele sunt pe hol, strigă ea în urma lui Ben care alerga pe scări spre dormitor.

Ben se opri o clipă și respiră adânc, încercând să-și păstreze calmul. Pe hol, lângă ușă, stăteau cuminți o valiză încăpătoare, o geantă maro și vreo trei sacoșe.
- Femeile astea! pufni el. Nu pot pleca undeva fără să-și ia toată garderoba după ele!

Capitolul 5

- Deci tu ești nepoțica lui Polly?

Figura simpatică a bătrânei care-i deschisese ușa o făcu să zâmbească. Cârlionții din capul ei, de culoarea morcovului, îi aminteau de un decor pe care-l văzuse la un salon de expoziție de artă culinară.

Bătrâna se apropie pe neașteptate și o luă la pieptul ei mare, sufocând-o într-o îmbrățișare călduroasă. Calli se extrase cu precauție din brațele bătrânei și răsuflă adânc.

- Așa este. Si dumneavoastră sunteți prietena din copilărie a mătușii Polly?
- Magda, dragă. Magda Jacobs.
- Doamnă Jacobs, el este Ben Adams, spuse Calli, luându-l de braț.

- Spune-mi Magda, draga mea. Domnul Jacobs a trecut de mult timp în lumea celor drepți. De atunci am renunțat la numele ăsta. Nu văd de ce m-aș numi după cineva care nu mai există.

Calli zâmbi. Bătrâna era haioasă.

- Ce v-a adus la Pensacola?
- O căutăm pe mătușa Polly și pe bunicul lui Ben, Ed Simmons. I-ai văzut?

Magda scutură din cap și-i pofti cu un gest misterios în casa care mirosea a levănțică. Calli și Ben

se priviră mirați și o urmară pe gazdă. Faptul că Magda nu păruse surprinsă să-i vadă și nu-i întrebase de ce îi caută pe cei doi, confirmă suspiciunile lui Calli. Magda știa ceva.

Camera de zi reflecta personalitatea Magdei. Toată încăperea era plină de flori și plante verzi. Era o adevărată seră, întruchipând o junglă.

Magda închise o carte de dragoste pe care o citea și o așeză pe măsuța de cafea. Apoi îi pofti să se așeze pe canapeaua acoperită cu o cuvertură brodată de mână.

-Au trecut ieri pe la mine, dar au plecat, spuse ea.

- Au plecat? Unde? întrebă Ben cuprins de panică.

Calli își puse o mâna liniștitoare pe brațul lui și întrebă mai calmă:

- Ți-au dat vreo adresă?

Magda nu răspunse și Calli explică:

- Este foarte important pentru noi să aflăm unde s-au dus. Ne poți spune?

- Da, dar...

- Unde sunt? întrebă Ben nerăbdător.

- Stii unde s-au dus? întrebă și Calli.

Buclele de culoarea morcovului începură să se agite.

- Nu știu de ce nu v-aș spune unde s-au dus.

Ei bine, s-au hotărât să petreacă vreo câteva zile pe o plajă privată din Tampa.

- Cum se numește plaja? întrebă Ben.

Magda începu să caute printre niște hârtii.

- Nu știu exact. Am scris pe aici, pe undeva. Sper că n-am pierdut-o, murmură ea.

- Ce să pierdeți?

Calli îl privi rugător pe Ben și interveni:

- Poate fi aici? întrebă ea, dorind să fie utilă și începu să răsfoiască o agendă.

- Uite-o, se ridică Magda în picioare.

Căută în buzunarul rochiei ei colorate și scoase o pereche de ochelari. Punându-și-i pe nas, începu să studieze hârtia.

- Plaja se numește Capri. Polly spunea că vrea să-i arate lui Ed o priveliște...

- Lăsați amănuntele, o întrerupse nepoliticos Ben. S-au căsătorit?

- Nu, nu încă, zâmbi Magda. Dar...

- Hai, spuse Ben, luând-o pe Calli de mână și trăgând-o spre ieșire.

- Mulțumim, Magda! mai apucă să strige Calli peste umăr, privind-o pe bătrâna șocată de plecarea lor bruscă.

*

* *

Calli tăcu până ce se înscriseră în circulația de pe

autostrada I-75 care-i ducea spre Tampa.

- Ești nepoliticos din născare sau te străduiești să fii așa? întrebă ea, întorcându-se spre Ben, mai mult ca să privească vitezometrul, pentru că nu avea nici un chef să se uite la el.

In orice caz, Ben avea un profil frumos.

El îi aruncă o privire neliniștită și își întorse atenția spre drum.

- Ce voiai să fac? Să port conversații lungi și politicoase în timp ce mătușa ta și Ed se căsătoresc pe undeva?

Calli privi din nou vitezometrul. Acul tremura pe la 150 de kilometri pe oră. Apăsă piciorul în podea, pe o frână imaginară și întrebă aparent calmă:

- Cât ne mai trebuie ca să atingem viteza luminii?

Ben intră pe banda a doua și încetini.

- Iartă-mă.

Calli respiră ușurată.

- Să ne întoarcem la comportamentul tău nepoliticos. Puteai măcar să-i mulțumești Magdei și să-ți iei la revedere. Nu era obligată să ne dea nici o informație.

- Dar ne-a dat-o. Si ce era să mai facem? Voiai să le dăm timp alor noștri să se căsătorească?

- Nu fi prost. Sigur că nu voiam asta. Crezi că aş fi acceptat să intru în cursa asta contra cronometru dacă aş fi vrut?

Tăcură câteva secunde și de pe bancheta din spate se auzi un scâncet. Puffy! Uitase complet de micul tatu. Ișí privi ceasul și văzu că întârziase cu două ore aplicarea tratamentului.

- De unde vine sunetul ăsta? întrebă Ben încruntat.

Calli tăcu. Se vedea clar că Ben nu era în cea mai bună dispoziție. Nu era cazul să exagereze și să-i spună despre animalul din mașina lui.

- Ei? făcu Ben.
- Ah...da.
- Ce da? Ai luat vreun animal cu tine fără să-mi spui? întrebă el încetinind simțitor.
- Mda, spuse ea simțindu-se prinsă cu... tatu-ul în sac.
- Pot să te întreb ce fel de animal?
- Un tatu.

Ben frână brusc și Calli prinse din reflex cușca animalului înainte ca acesta să se prăbușească pe podea.

- De ce? întrebă el, întorcânduse cu tot corpul spre ea, sprijinindu-și cotul stâng pe volan, în expectativă.
- Poftim? întrebă ea adulmecându-i parfumul de after-shave.
- De ce am un tatu în mașină, de care nu știu? întrebă el răbdător.

Calli se întoarse spre bancheta din spate și luă în brațe cușca acoperită cu o bucată de material.

- Pentru că are nevoie de îngrijiri speciale. Nu aveam timp să-l las în grija celuilalt veterinar și nici nu puteam să-l las acasă.

Spre surprinderea ei, Ben părea convins de explicație. Incepu chiar să privească atent animalul ciudat pe care tocmai îl scosese de la întuneric. Puffy îl privi cu ochi mari și strălucitori, parcă cerându-și iertare.

- Este prea târziu ca să mai am vreun cuvânt de spus, zise Ben.

- Dacă ai vrea să mă ajuți, îl tratez într-un minut, spuse ea, punându-i tatu-ul în brațe.

Ben îl luă fără să clipească. Il apucă ușor de burtică, ferindu-se de carcasa de spini. Calli pregăti un tampon de vată înmuiat în peroxid, în timp ce Ben discuta cu animalul.

- Cum te-ai rănit, amice?

Tonul lui o surprinse pe Calli. Avea aceeași atitudine pe care o avusese atunci când vorbise cu Mary. Fusese convinsă că prezența animalului nu avea să-i facă plăcere. In schimb, el părea brusc îndrăgostit de tatu. Bărbatul acesta o uimea din ce în ce mai tare.

- A avut o altercație cu câinele unui vecin. Dacă te uiți pe lateral, ai să vezi urmele colților.

- Credeam că armura asta îl protejează.

- Când sunt mai bătrâni, dar el este mic și carcasa lui este încă moale și vulnerabilă. Ridică-l puțin ca să-l dezinfectez.

Ben execută ordinul, privind mirat cum animalul simțise că în mâinile lui nu era în pericol. După ce Calli termină, Puffy scânci.

- Da, spuse Ben, doctorița Calli este foarte bună. Cred că o să te faci bine repede.

Calli îi zâmbi.

- De ce Puffy?

- De ce Puffy, ce?

- Numele? Cum ți-a venit? Nu are nici o legătură. Este ca și cum i-ai spune unui tip înalt Scurtu.

Calli îl luă pe Puffy din mâinile lui Ben, atingându-i degetele. Amețită de atingere sau poate de uimire, pentru că nu-și revenise încă - Ben era un iubitor de animale? - Calli explică:

- Păi... i-am spus așa ca să scape de complexe. După cum vezi, nu prea stă bine la capitolul frumusețe. Eu îi înțeleg cel mai bine problemele, așa că am considerat că ar fi mai bine să-l ajut puțin.

Ben o privi punând animalul în cușcă, întrebându-se de ce era Calli complexată. Arăta foarte bine. Își aminti tricoul roz și începu să transpire. Arăta nu foarte bine, ci extraordinar!

- Cum adică îl înțelegi cel mai bine?
Calli se descălță și își puse picioarele cu unghii roșii pe bord.

- Privește-mă, Adams. Părinții mei au fost și sunt hippioți. Eu semăn mult cu ei. Sunt vegetariană, port haine lălâi. Societatea s-a schimbat, eu nu. Voilà! Sunt o ciudățenie.

- Nu înțeleg, cu ce ți-a afectat asta respectul de sine?

Deși nu putea să spună că era înnebunit după ea, Ben îi admira tăria de caracter, dragostea pentru animale, gândirea liberă, istețimea, chiar și umorul usturător.

- în facultate am fost ținta bătăilor de joc. Nu cred că am avut doi prieteni. Toate astea te doboară la un moment dat.

- Dar acum nu mi se pare că mai ai vreo problemă, zâmbi el.

- Asta poate datorită mătușii Polly.

- De ce?

- După ce părinții mei s-au înrolat în Trupele Dezarmării au început să călătorească foarte des. Polly este o excentrică și nu prea ține cont de gura lumii. M-a învățat să mă iubesc și să mă accept așa cum sunt.

Ben tăcu gânditor. El oare se iubea? Nu știa. Nu se gândise la asta. Semăna într-un fel cu Puffy. Se

ascundea sub o armură.

Cu toate astea trebuia să admită că femeia de lângă el avea un efect puternic asupra lui. îi era

greu să se controleze. De fiecare dată când se atingeau, simțea cum îl trec toate transpirațiile.

Ce o făcea așa de specială? Părea genul de femeie căreia îi plăcea să trăiască clipa. De fapt era personificarea tuturor lucrurilor de care se ferise el în viață.

Dar la urma urmei, cine era Ben Adams? Cu siguranță nu genul de bărbat care să se aventureze într-o relație cu o femeie care se schimba de la o zi la alta. Si chiar dacă ar fi avut o relație cu ea, unde puteau să ajungă?

Scutură din cap. Nu avea timp de introspecții. Trebuia să-l găsească pe Ed și să se întoarcă la afacerea lui cu iahturi. Era pentru prima oară când lăsase treburile pe mâna angajaților. Abia aștepta să ajungă în Tampa ca să sune la firmă.

Calli îl privi pe Ben care bătea darabana cu degetele pe volan. La ce se gândea? Se simțea brusc dată la o parte. Si nu știa de ce, dar era un sentiment iritant.

- Cum se face că îți plac copiii și animalele? întrebă ea.

- Poftim? întrebă el smuls din gânduri.

- Te-ai purtat cu Mary ca și cum ai fi trăit prin-

tre copii toată viața. Era îndrăgostită de tine. Si

Puffy la fel. Ceva îmi spune că îți plac copiii și animalele.

- înainte ca bunicii mei să mă trimită la grădinița particulară, n-am văzut copii decât de la distanță. Credeam că sunt niște creaturi ciudate. In nici un caz niște ființe cu care să te joci. Bunica nu-mi permitea să aduc copii în casă. Era îngrozită la gândul că i-ar putea sparge antichitățile prețioase.

Calli se simți înduioșată, imaginându-și-l pe Ben copil.

- Cât despre animale, mi-au plăcut întotdeauna. Cu câteva excepții. De exemplu urăsc păunii carnivori.

Calli izbucni în râs.

- Când eram mic, mă rugam de bunica să-mi cumpere un câine. Iți dai seama că n-a vrut, din moment ce nu permitea copiilor să vină în casa noastră. Un animal i-ar fi murdărit covoarele persane, așa că și asta ieșea din discuție.

- N-ai avut niciodată un animal de casă?

- Nu. Odată, bunicul m-a ajutat să prind o lăcustă. I-am spus Săltăreața. Original, nu? Am ținut-o o săptămână, până a descoperit-o bunica și a început să țipe de parcă s-ar fi întâlnit cu Godzilla.

Calli nu-și imagina viața fără animale. Polly făcuse din căminul lor o adevărtată menajerie. Săracul Ben.
*
* *
Apropiindu-se de Tampa, Calli începu să se gândească la destinația lor. Capri. Un clopoţel îi suna în minte dar nu știa de ce. Numele i se părea foarte cunoscut.
- Ar fi bine să ne hrănim, propuse Ben, oprind lângă un magazin alimentar.
- Era mai bine dacă mai așteptam.
- Ce, nu ți-e foame?
- Ba da, dar mi-ar fi convenit mai degrabă un restaurant.
- Lasă fițele și coboară-ți fundul din mașină.
Aerul condiționat o făcu să se înfioare. Rafturile erau pline cu mâncare "proastă": prăjiturele, gogoși, ciocolată și altele. Calli mărșălui hotărâtă spre raionul de mâncare uscată și luă două pungi de chipsuri de cerelale.

Ben își luase un hot-dog, două ciocolate și o cutie de Coca-Cola.
- Fiecare cu otrava lui, spuse el, privindu-i pungile de cereale.
Calli se strâmbă și privi în altă parte.

- Poți să-mi spui pe unde trebuie s-o luăm ca să ajungem la Capri? îl întrebă el pe băiatul de la casa de marcat.
- Este pentru prima oară? întrebă tânărul.
- Da.
- Sunteți un pic cam prea îmbrăcați, zâmbi el.
- Remarcile tale istețe trebuie plătite? îl luă Ben la rost.
- Nu, iertați-mă. Urmați drumul și la a treia intersecție luați-o la dreapta și mergeți vreo cinci kilometri. O să găsiți ușor plaja.

După ce plăti cumpărăturile, Ben o pofti pe Calli spre ieșire, punându-i o mână pe spate. Calli grăbi pasul gândindu-se că ar fi bine să înceapă să-și găsească un prieten, ca să nu mai reacționeze astfel la atingerile unui bărbat.

Se suiră în mașină și Ben luă o mușcătură din hot-dog, dându-și ochii peste cap de plăcere.

- Hmmm, ce mâncare bună!
- Nesănătoasă, vrei să spui, îl corectă ea, înghițind cu noduri chipsurile ei insipide.

Aroma tentantă a hot-dog-ului lui Ben îi strica toată plăcerea. Trebuia să ai o voință de fier să fii vegetarian lângă pofta lui Ben.

- Băiatul ăla cam făcea pe deșteptul, spuse Ben.
- Voia și el să glumească.
- M-am cam săturat să fiu luat peste picior,

spuse el, luând telefonul celular din torpedo.
Cotul lui îi lovi din greșeală sânii lui Calli și ea îngheță.

- Iartă-mă, murmură el.
- Pentru ce? ridică ea din umeri, dorind să pară indiferentă.

Ben formă un număr de telefon și așteptă. După câteva secunde închise și așeză telefonul între ei, încruntându-se.

- Ce e? întrebă Calli.
- Nu răspunde nimeni.
- Si?
- Ar fi trebuit să fie cineva în biroul meu. Este ora prânzului.
- Tu nu le dai angajaților pauză de masă?
- Ba da.
- Ei?
- Ei, ce?
- Nu crezi că sunt prin oraș ca să mănânce?

Ben se relaxă, apoi se întoarse spre ea zâmbind.

- Nu-mi place când ești așa de logică.

Apoi îi luă din mâini pungile goale și le aruncă în coșul de gunoi al parcării. Intre ei se stabilise o atmosferă camaraderească. Așa era mult mai bine. Calli începu să se gândească de ce plaja Capri îi părea așa de familiară. Si își aminti. Deschise gura să-i spună lui Ben, dar renunță. Cine știe? Poate că

lucrurile se mai schimbaseră de când fusese ea acolo ultima oară, cu mătușa Polly, pe când avea numai zece ani. Deci acum cincisprezece ani!
Ben își puse centura de siguranță și se întoarse spre Calli, înainte de a se înscrie în trafic.

- Nu crezi că ar trebui să vezi ce mai face Puffy?
- Peste vreo două ore.
- Când crezi că a sosit timpul, să-mi spui. O să opresc undeva.
- Bine.
- Dacă puștiul de la magazin știa ce spune, într-un sfert de oră ar trebui să ajungem.

Calli tăcu întrebându-se cum avea să reacționeze Ben când va descoperi că mătușa Polly îl trăsese pe bunicul lui pe o plajă de nudiști.

Capitolul 6

- Ești sigură că puștiul ne-a spus să cotim la dreapta? întrebă Ben privind cu îndoială împrejurimile.

- Da, sunt absolut sigură, spuse ea, ținându-se strâns de mânerul ușii.

Ben era așa de preocupat să găsească semnul care le indica denumirea locului, încât nici nu-i observase încordarea.

Când ajunseră în vârful dealului, o priveliște incredibilă li se desfășură la picioare. Apa albastră a Golfului Mexic strălucea sub razele soarelui. In

parcare nu erau decât vreo zece mașini. Câțiva chiparoși și palmieri le blocau vederea spre plaja de nudiști.

- Ești sigură că asta este? întrebă el, încruntat.
- Chiar asta, oftă Calli.

Il privi încordată. Stia că Ben nu putea să aibă o reacție pozitivă după ce descoperea că bunicul și mătușa ei se aflau pe o plajă de nudiști. Ea nu avea nici o problemă cu nuditatea. Era un lucru normal. Fusese educată în acest spirit de mică.

Dar Ben era diferit. Păcat. Se înțeleseseră bine în călătorie. Spera să nu piardă chiar totul.

Ben se încruntă și își apropie nasul de geamul mașinii, pentru a vedea mai bine.

- Ce naiba...?

Calli privi în aceeași direcție. Destul de aproape, la un chioșc cu sucuri naturale, se distingeau clar trupurile goale și bronzate ale nudiștilor.

- Este o plajă de nudiști! Mătușa ta l-a dus pe bunicul meu pe o plajă de nudiști!
- Hai, Adams, liniștește-te. Nu sunt decât piei și oase.
- Piei și oase, nu zic, dar... goale!
- Mda. Așa cum intenționa Mama Natură.

Calli spera ca atitudinea ei nonșalantă să-l mai calmeze puțin pe Ben. Dar el părea din ce în ce mai agitat.

- Hai să mergem, spuse ea.

- Unde?
Calli deschise portiera și ieși la aer. Inspiră briza mării cu nesaț, simțindu-și tălpile goale mângâiate de nisipul fin, amintindu-și de vacanțele la mare. Se aplecă și-l privi pe Ben care nu se hotăra să se dea jos din mașină.
- N-ai de gând să ieși? Să știi că unul dintre noi trebuie să se ducă pe plajă să-i caute pe fugari, spuse ea, începând să-și desfacă nasturii de la bluză.
Ben sări din mașină și o prinse de mâini.
- Ce faci? întrebă el disperat.
- îmi caut mătușa.
- De ce te dezbraci?
- Nu crezi că o să sărim în ochi dacă-i căutăm înfofoliți așa? Trebuie să mă dezbrac.
- Iți interzic să umbli goală pe acolo.
- Imi interzici???
Ben o privi hotărât, cu mâinile încrucișate la piept. La câțiva metri mai încolo, o femeie cu forme rotunde juca volei cu un bărbat gol. Imaginea era înfiorătoare. In viața lui nu mai văzuse atâta piele goală în acțiune. Scutură din cap și o privi din nou pe Calli care își mai desfăcuse câțiva nasturi. Imaginea îl lăsă cu gură uscată.

- In primul rând, spuse ea, tu nu-mi interzici mie nimic. In al doilea rând, dacă nu-i căutăm, cum crezi că i-am putea găsi?

Ben și-o imagină pe Calli goală, cu părul acela lung, roșcat și ondulat, fluturându-i în vânt, mergând prin nisip, sub soare.

- Pielea ta...
- Ce-i cu pielea mea?
- Este foarte... albă. O să te arzi.
- N-ar fi pentru prima dată, spuse ea, căutând ceva în geantă. Uite. Am venit pregătită cu tot arse-nalul: cremă de plajă, cremă după plajă...
- Mă duc eu.
- Tu?
- De ce te miri?
- Nu știu, credeam că...
- Că sunt pudic?
- Ce voiai să-mi închipui când te vedeam că abia te țineai cu o mână de crengile copacului ca să-ți acoperi turul rupt al pantalonilor? Sau când ți-ai dat seama că ai năvălit în boxeri în camera mătușii, ai fugit mâncând pământul. Sau azi dimineață, când...

Un scâncet salvă situația. Ben deschise portiera din spate și găsi soluția:

- Trebuie să-i dezinfectezi rănile lui Puffy.

Calli își încheie nasturii de la cămașă. In fața

acelui argument trebuia să cedeze.
- Nu știu de ce, domnule Adams, dar soarta ți-a găsit o soluție de moment. Din nou faci pe galantul, dar de data asta nu mi se pare nimic periculos, așa că accept propunerea.
- Bine. Tu ai grijă de Puffy și eu mă duc să-i caut pe Ed și Polly.
Calli nu-i răspunse, dar îi întinse un săculeț cu conținut necunoscut.
- Ce e cu asta? întrebă el.
- Protecția ta solară. Ai o sticluță cu o soluție contra razelor ultraviolete. Să te ungi bine. Si sacul îți folosește ca să-ți bagi hainele în el. Asta în caz că nu vrei să ți le lași în mașină.
Ben îi smulse din mână sacul și așteptă s-o vadă preocupată de Puffy. Apoi coborî câteva trepte spre plajă și privi din nou spre mașină ca să se asigure că nu-l privește. Calli se juca cu tatu-ul prefăcându-se că nu-l vede. Se dezbrăcă, își băgă hainele în sac și porni demn spre plajă.
Calli coborî din mașină și se uită după el. Hmmm. Avea un funduleț simpatic. Ben trecu pe lângă două femei goale care se uitară lung și admirativ după el.

De ce era geloasă? Doamne! Innebunise? Un scâncet o trezi la realitate.
- Puffy, tu te-ai îndrăgostit vreodată?
Intrebarea o surprinse. Se îndrăgostise? Ea? De

Ben Adams? Era la fel de ilogic ca și cum Puffy ar fi putut să se îndrăgostească de câinele care-l mușcase. Nepotrivire totală!
Ii aruncă o ultimă privire lui Ben și simți cum i se înmoaie picioarele. Intră în mașină și făcu ochii mari, privind în gol.
Se îndrăgostise de Ben Adams!
*
* *
Ben străbătuse plaja în lung și-n lat. Tălpile îl ardeau îngrozitor și soarele îl bătea nemilos în cap. In plus, se simțise ca un prost, expus privirilor tuturor.
Işi pierduse mințile. Alerga dezbrăcat după bunicul lui, al cărui libidou părea că fusese trezit la viață de o bătrână căutătoare de aur!
O muscă i se așeză pe umăr și el o goni enevat. Durerea îi străbătu tot trupul. Perfect! Se alesese cu o arsură solară de toată frumusețea! Işi atinse

sfios fundul. Era fierbinte și sensibil și după câte putea vedea, dacă întorcea capul la maximum - foarte, foarte roșu. Ce zi! Si măcar dacă ar fi fost productivă.

Privi spre parcare, dar nu reuși s-o localizeze pe Calli. Urcă treptele temător, ascunzându-se după tufișuri, și o văzu. Slavă Domnului că era îmbrăcată și nu se decisese, plictisită de așteptare, să-l

urmeze!

Se îmbrăcă în doi timpi și trei mișcări, gemând îndurerat din cauza arsurilor care păreau să-i jupoaie pielea și se duse spre mașină.

- I-ai găsit? întrebă ea, făcându-i cu mâna.

- Nu. I-am căutat peste tot.

- Le-ai recunoaște fundurile goale dacă le-ai vedea? glumi Calli.

Ben zâmbi și se urcă la volan, dar simți că începe să transpire.

- Ți-e bine? întrebă ea.

- Da. Mușchii mei nu mai sunt așa de antrenați.

- De câte ori pe zi exersezi?

- De multe ori. Am o firmă destul de mare.

- Mergi vreo zece metri pe zi, nu? Hai, Adams, recunoaște că stai în spatele unui birou și conduci.

Durerea devenea insuportabilă.

- Putem reveni la subiect? întrebă iritat Ben.
- Sigur.
- Unde sugerezi să-i mai căutăm?
- Am putea să ne întoarcem la Magda, să vedem dacă ne poate da detalii.

Incă șase ore în scaunul de șofer era prea mult pentru el.

- Nu. Mai bine o lăsăm pe mâine. Trebuie să găsim două camere la vreun hotel. Plecăm mâine, la prima oră.

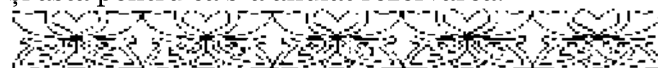
- Bine. Putem s-o sunăm pe Magda de la hotel.
Ben n-o mai auzi. Abia aştepta să facă un duş rece.

*

* *

Hotelul Oceanside era mic dar curat. Cel puţin pe din afară. Dacă şi camerele erau la fel de bine întreţinute ca recepţia, Calli nu avea de ce să se plângă.

- Vă pot ajuta cu ceva? întrebă recepţionera.
- Am dori două camere, spuse Calli repede.
- Vai, îmi pare rău. Nu avem decât una liberă şi asta pentru că s-a anulat rezervarea.

- Sunteţi sigură? întrebă Ben, privind o maşină decapotabilă roşie oprindu-se în faţa hotelului. Nu puteţi să verificaţi? Poate mai găsiţi una.
- Dacă doriţi neapărat, verific, dar sunt sigură că nu avem decât una, spuse femeia privind re-gistrele. Da. Una singură, şi dacă nu vă hotărâţi repede, s-ar putea să n-o mai avem nici pe asta.
- Trebuie să găsim alt hotel, hotărî Ben încruntat.
- Nu veţi găsi nici o cameră liberă. Se fac rezervări cu două luni înainte.

Ideea de a împărţi camera cu Ben nu-i surâdea deloc lui Calli. Se îndrăgostise de el. Nu ştia dacă se putea abţine la o eventuală tentativă de asediu

masculină.

- Si ce ne propuneți? întrebă Ben.
- Sunteți prieteni? Adică, iertați-mă, nu vreau să fiu indiscretă, dar chiar nu puteți împărți camera?
- Nu.
- Cu siguranță nu!
- Sugeram doar.
- Abia ne-am cunoscut și...
- Luăm camera, spuse Ben spre surprinderea lui Calli.
- Eu n-am nimic de spus? se întoarse ea înfuriată spre Ben.

- Nu știu ce ai tu de spus, dar eu trebuie să mă întind neapărat. Acum. Poți să dormi în mașină dacă ți-e frică să nu te compromit. Dar crede-mă că ultimul lucru la care mă gândesc este să sar pe tine. Poți să umbli și dezbrăcată prin cameră, că tot nu-mi pasă.

Ben se întoarse spre recepționeră și discută cu ea detaliile închirierii. Calli nu știa dacă să se simtă jignită sau ușurată.

- Eu pot să-mi controlez nevoile sexuale, Adams, spuse ea, privind-o recepționeră care abia se abținea să nu râdă.

*
* *

Ben aruncă o privire prin cameră. Deasupra patului atârna o pictură reprezentând un flamingo roz. Cuvertura de pe pat era imprimată cu flori exotice, identică cu draperiile de la fereastră. Intr-un colț era o masă albă cu scaune.
Ben se simțea prizonier într-un paradis, cu șarpele Evei respirându-i în ceafă. Se așeză pe marginea patului și o privi pe Calli.
- Ce e? întrebă ea.
- Mai aştept mult până îmi dai numărul Magdei?

- Ah, scuză-mă. Uite-l, zise ea, întinzându-i o bucată de hârtie scoasă din geantă la repezeală.
Ben formă numărul. La celălalt capăt al firului răspunse robotul:
- Sunt Magda și nu sunt acasă. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă la numărul acesta...
Ben luă un pix și notă repede numărul.
- O zi bună, spuse vocea Mgdei de pe banda de casetofon.
- Mersi! spuse Ben gemând nervos.
- Ei? întrebă Calli nerăbdătoare.
- Nu este acasă, dar ne-a lăsat un număr de telefon unde o putem găsi.
- Si? N-ai de gând s-o suni?
Ben ar fi vrut să-i spună că pielea lui tânjea după un duș rece, dar strânse din dinți și formă numărul notat.

- Bună...
- Bună, Magda, sunt...
- Chiar vrei să vorbești cu mine, nu-i așa? râse Magda de pe banda casetei înregistrate.
- O, nu!
- Lasă-ți numărul și te voi suna imediat ce voi ajunge acasă.

Ben așteptă semnalul sonor și spuse numele hotelului și camera, apoi trânti receptorul.

-Gata, spuse Ben, ridicându-se. Eu mă duc să fac un duș. Să nu mă deranjezi decât dacă ia foc hotelul.

Calli îl privi încruntată. Ben părea că merge pe cioburi. Auzi dușul pornind și brusc realiză! După roșeața feței, Ben avea o arsură solară înfiorătoare. Dar era prea mândru ca să recunoască.

- Pentru Dumnezeu! Trăiește în Florida! Ar fi trebuit să știe mai bine. Bărbații ăștia, murmură ea clătinând din cap și căutând prin bagaje. Dacă nu i-aș fi spus să folosească loțiunile alea! De ce nu poate să recunoască? Sau să ceară sfaturi? Sau să admită că a greșit? Dacă ar face puțin efort, măcar atâta cât îi trebuie ca să folosească telecomanda...

Scoase dintre bagaje o sticluță cu o etichetă scrisă de mână. Rețeta leacului de la mama ei, pe care-l făcuse singură, putea fi testat pentru prima oară. Scutură bine sticluța și-l așteptă pe Ben să

iasă din baie.

*

*   *

Ben ieși din baie douăzeci de minute mai târziu, mergând ca și cum ar fi avut un băț în fund. își ținea mâinile depărtate de corp și purta o pereche de boxeri imprimați cu fețe zâmbitoare. Pielea lui era lucioasă și de un roșu aprins.

- Acum recunoști că suferi? întrebă ea, încrucișându-și brațele.

- Da, oftă el. In viața mea n-am pățit așa ceva.

- Ia să vedem, spuse ea, examinând arsurile.

- Ai milă, te rog.

- Ce-mi plac bărbații neajutorați! rânji ea satisfăcută.

- Lasă asta. Cum arată?

- Urât. Imi pare rău, dar nu pot să te mint. Ai nevoie de prim ajutor. Intinde-te pe burtă.

Ben nu se împotrivi.

Calli se aplecă peste el și se rugă în gând: „Doamne, ajută-mă să trec peste momentul ăsta cu bine. Trupul lui este format din carne și oase. Nu trebuie să-mi amintesc de scena din baie. Nu mă lăsa să mă gândesc cum ar fi dacă m-ar ține în brațe, dacă m-ar săruta...”

- Ei, ce faci? întrebă Ben.

- Aștept să-ți dai jos boxerii.

Capitolul 1

Ben nu-şi crezu urechilor. îi aruncă o privire peste umăr, cât îi permiteau arsurile să se întoarcă. Calli strângea la piept sticluța și stătea cu ochii închişi de parcă ar fi spus o rugăciune.

- Ce ai spus?

Calli îl privi rece.

- Am spus să-ți dai jos boxerii, repetă ea clar și răspicat.

- De ce? întrebă el cu voce subțiată.

- Nu este cazul să fii modest, Adams. Nu pot să-ți dau cu soluția asta pe boxeri, indiferent cât de sexy sunt. Cu cât tratăm mai repede arsura, cu atât mai repede se vindecă. Vrei să nu mai stai pe scaun mâine dimineață? Cine mai conduce, eu? Ai încredere într-o femeie la volan? Dacă și fundul ți-e la fel de roşu ca faţa...

Calli se opri brusc. Vorbea prea mult.

- Scoate-i, adăugă ea scurt.

Ben se ridică, fără a mai protesta, în picioare și gemu. Până și cearșaful acela fin îl zgâria. La naiba cu atitudinea lui mândră, la naiba cu toate principiile! Ea era doctorița. Probabil că în familia ei de hippioți nudiști văzuse sute de funduri de bărbat. Dar, ca și la ginecolog, avea o jenă.

- Intoarce-te cu spatele, spuse el.

Calli râse, dar îl ascultă.

- Poți să te întorci, spuse Ben, stând cuminte pe burtă, cu fundul gol.

Calli deschise sticluța și picură puțin din soluție pe spatele lui. Ben tresări.

- Stai locului!
- Incerc.

Aștepta o replică usturătoare din partea lui Calli, dar n-o auzi. Ciudat, dar ea nu rata nici o ocazie să-l înțepe. Ce se petrecea cu ea?

Simți mâna lui Calli plimbându-se pe spatele lui, alinându-i durerile. Lichidul acela răcoros făcea minuni, dar... mirosea ciudat.

- Cu ce mă dai? întrebă el, încercând să uite că era mângâiat prin locuri nepermise.
- Este un leac de ierburi.
- Serios? Te-au învățat cum se fac poțiuni

magice la facultatea de medicină veterinară? întrebă el râzând. Miroase a baltă, dar face minuni.

- Mama a învățat-o pe mătușa Polly și mătușa Polly m-a învățat pe mine. Nu este o poțiune magică. Este o combinație de aloe și alte ierburi necunoscute ție.

De ce se oferise să-l ungă? Nu putea să-i dea sticluța ca să se ungă singur? Nu. Trebuia ea să facă pe sora medicală și să-i maseze tot spatele.

Nu era decât o soluție: să schimbe subiectul.

- Ben, îți amintești de jurnalul mătușii Polly?

- Da. Ce-i cu el?

- Bunicul tău și mătușa mea se cunoșteau din liceu. Dacă te întrebi cum se poate așa ceva, ia în calcul că mătușa este mult mai mare decât mama.

- Atunci toți trei au fost colegi de liceu.

- Care toți?

- Ed, Polly și Magda.

- A, da. Corect. Dar mai e ceva.

- Ce?

- Au vrut să se căsătorească din liceu. Dar străbunicul tău i-a oprit. A spus că mătușa mea nu este potrivită pentru bunicul tău.

Nu-i plăcea să-i dea motive s-o urască pe Polly mai tare, dar Ben avea dreptul să cunoască adevărul.

- Vrei să spui că încearcă a doua oară ceea ce n-au putut face în tinerețe?

- Da. Cred că se iubesc.

- Dumnezeule! La vârsta lor? Nu fi caraghioasă. Sunt...

- Stai puțin. Ascultă-mă.

Având în vedere poziția în care stătea Ben, nu avea altă soluție. Ișí turnă în palmă loțiune din sticluță și-l frecă energic pe spate. Ben gemu.

- Iartă-mă. Te-a durut?

- Nuuu. Sigur că m-a durut! Freacă cu blândețe. Aia este piele arsă, nu cozonac.

- Mă rog. Cred că am înțeles amândoi greșit. Poate că Polly și Ed se iubesc. Avem dreptul să intervenim? Poate că ar fi bine să-i lăsăm în pace.

- In nici un caz. De unde să știu dacă mătușa ta nu exploatează situația în avantajul ei? S-au iubit acum patruzeci de ani. Dragostea nu ține la infinit.

Calli frecă cu putere.

- Au! La naiba! Ți-am spus să fii mai blândă.

- Atunci nu mai spune că mătușa mea dulce este interesată. Si apropo, Polly are suficienți bani cât să trăiască în belșug până la sfârșitul vieții. Poate bunicul tău exploatează situația. Sau uiți că mătușa are terenurile?

- N-am uitat, dar este ridicol.

Conversația asta nu ducea nicăieri. Degeaba încerca ea să-i demonstreze că cei doi se iubeau și că mai bine îi lăsau în pace.

Sau poate că judecata ei fusese afectată de faptul că se îndrăgostise de Ben. Vedea totul în culori prea frumoase.

- Corect, hotărî ea. Cum ar fi posibil ca o mătușă ca a mea să se îndrăgostească de un bunic ca al tău? Asta a fost acum zeci de ani buni. Multe s-au schimbat de atunci. Poate că este mai bine să-i oprim. Să știi că spatele tău arată mult mai bine. întoarce-te cu fața.

- Poftim???

Calli era și ea surprinsă de ce spusese. Se lăsase

purtată de val.

- Nu, mulțumesc. Mă descurc și singur.

- Bine, spuse ea, aruncându-i sticla pe pat și ducându-se spre fereastră.

Ben își luă boxerii și intră în baie. Calli nu trăise în viața ei ceva mai enervant. își frecă palmele una de alta ca să scape de senzația de căldură emanată de spatele lui Ben. Se aruncă pe un scaun și își sprijini fruntea în palme. Ce naiba avea? întotdeauna dragostea transforma oamenii normali în niște tâmpiți? De ce accepta fuga mătușii ei cu atâta ușurință?

Luă cușca cu Puffy și o așeză pe pat. Incercă să ignore zgomotele care veneau din baie. Si-l aminti pe Ben gol. Nu. Nu era bine. Trebuia să-și îndrepte atenția spre altceva. Era timpul să-i facă tratamentul lui Puffy. Il scoase din cușcă și căută trusa de prim ajutor. O puse pe pat, dar... Puffy dispăruse. In acel moment, Ben ieși din baie în boxeri.

- Stai așa, spuse Calli. Nu-l găsesc pe Puffy. Este undeva pe podea.

- Uite-l. S-a băgat sub pat, spuse Ben, arătând cu degetul.

- Stai pe partea asta, eu mă duc pe partea opusă, spuse Calli aruncându-se la podea. Trebuie să-l încolțim.

Tatu-ul stătea la mijlocul distanței dintre ei și-i privea pe rând în ochi.

- Uite cum facem, spuse Calli. Eu mă bag sub pat după el și îl gonesc spre tine, bine?
Calli se aruncă după el, dar tatu-ul fugi spre picioarele patului. In același moment Ben şi Calli se aruncară pe sub pat în direcţia lui şi se loviră cap în cap, ţipând de durere la unison.
Tatu-ul dispăruse. Se ridicară amândoi, frecân- du-și cucuiele proaspete.
- Unde s-a dus?
- Uite-l, spuse Calli, văzându-i codița lângă piciorul patului.

Se aplecară amândoi și-l văzură nemișcat.
- A murit! spuse Ben, luându-l ușor în brațe. Cred că a făcut infarct.
- Nu fi caraghios, spuse Calli zâmbind, vrând să-l ia în brațe ca să-l examineze.
Ben se smuci. Calli era impresionată de felul în care Ben privea animalul. Chiar ţinea la ciudăţenia aia mică.
- De ce n-ai avut grijă de el? întrebă Ben înfuriat.
Calli se retrase uimită. Ben era într-adevăr supărat pe neglijenţa ei. Ce putea să-i spună? Că în timpul ăsta avea fantezii erotice cu el?
- M-a păcălit. Ben, ascultă-mă. Tatu-ul este un animal rezistent. Nu face infarct așa de ușor. își poate ține respirația chiar și șase minute. Este o șmecherie ca să se apere de dușmani.
Ben n-o ascultă, dar în același moment, Puffy

deschise ochișorii spre el.
- Hei, se bucură Ben ca un copil. A înviat!
Calli pufni amuzată.
- Nici n-a murit. Făcea pe mortul. Lasă-mă să-l bag în cușca lui. Vreau să fac și eu un duș.
- Du-te liniștită. îl bag eu.
- Ei, dacă ții neapărat să ai grijă de el, ai putea să-l și hrănești. Vezi că mâncarea lui este în sacoșă, într-un vas de plastic.

Calli își luă schimburile și trusa de cosmetice și intră în baie, încă uimită de atașamentul neașteptat al lui Ben față de micul animal.

Si el și Puffy aveau ceva comun. Amândoi aveau o carcasă de protecție tare și țepoasă.

*
* *

Ben găsi casoleta de plastic, se așeză pe pat și începu să hrănească animalul. In timp ce Puffy mânca ceva ciudat și urât mirositor, Ben începu să se gândească la ceea ce-i spusese Calli.

Putea Polly să fie dragostea vieții bunicului lui? Altfel nu se explica comportamentul lui Ed în toți acei ani. Niciodată nu-și văzuse bunicul manifestându-și afecțiunea față de bunica lui. De altfel, fiind căpitan de vas, petrecea mult timp departe de casă, pe mare.

Când era mic, Ben ascultase numai de autoritatea bunicii sale. Singura rebeliune din partea lui

fusese atunci când fugise după Sheri ca s-o ceară de nevastă. Si făcuse o mare prostie.

Terminase facultatea și colegii organizaseră o petrecere la Las Vegas. Bunica lui îl lăsase să meargă. Acolo i se aprinseseră călcâiele după Sheri. Era dansatoare.

La început ea nu-i acorda prea multă atenție, dar când un coleg se scăpase că familia lui Ben era bogată, Sheri se dovedise mai prietenoasă. Nu-și imaginase nici o clipă că era interesată. Nu mult timp după aceea, Sheri devenise doamna Benjamin Adams.

După ce se întorseseră în Fort Lauderdale, bunica lui îl dezmoștenise. Lui Sheri nu-i plăcuse micul apartament închiriat și nici slujba lui prost plătită. Până să-și dea seama că soția lui îl ura, Ben se trezise cu o datorie colosală făcută de traiul pe picior mare al lui Sheri.

într-o zi, când se întorsese de la lucru, găsise un bilet de adio de la soția lui. De atunci fusese foarte atent în alegerea femeilor cu care se întâlnea, evitând relațiile lungi și serioase.

Privi ușa băii. Până acum. Deși tot încerca să se mintă, se simțea din ce în ce mai atras de Calli. Mult prea atras.

Puffy terminase de mult de mâncat și stătea cuminte lângă el. îl luă și-l puse în cușca lui. Nu-i plăcea să-l bage acolo, dar se părea că n-avea

încotro. Dacă mai dispărea cine știe unde și nu-l mai găseau?

Se așeză în pat și deschise televizorul. Găsi un canal interesant. Era un film documentar despre [illegible] vaci. Un fermier povestea despre vremurile bune în care vacile erau mulse manual și explica telespectatorilor tehnicile actuale.

Căscă plictisit și schimbă canalul. Găsi un film de acțiune. Un detectiv își salvase partenera care fusese cât pe ce să fie călcată de un camion. Femeia își arăta recunoștința luându-l în brațe. In cele din urmă hainele căzură de pe ei și următoarea scenă îi arăta dezbrăcați în pat, făcând dragoste. Ben gemu și schimbă canalul înapoi la fermierul cu vaci.

Calli ieși din baie cu un prosop înnodat deasupra sânilor. Căută ceva în bagaje și intră din nou în baie. Reveni îmbrăcată în tricoul ei de noapte roz, care abia o acoperea.

- Vrei să ne culcăm? întrebă Calli trăgând cuvertura de pe pat, obligându-l să se ridice.

- Poftim?

- Te-am întrebat dacă vrei să ne culcăm, nu te gândi la prostii.

- A, da.

- Pe ce parte vrei să dormi?

- Pe dreapta, spuse el, rostogolindu-se.

- Bine, zise ea stingând lumina și trântindu-se pe partea ei.

- Hei! sări Ben în capul oaselor, împingând-o. Ce faci? Vii peste mine?

- Am crezut că ai spus că dormi pe dreapta.

- Pe dreapta mea.

- Puteai să-mi spui, zise ea supărată. De unde să știu ce măsură de referință iei? Hotărăște-te pe ce parte vrei să dormi și spune-mi. N-am chef să mă joc prin pat cu tine.

- Perfect! spuse el, trăgându-se cât mai spre margine.

Ce naiba avea Calli? De ce se supărase? Tăcură amândoi și Ben începu să-și imagineze cum ar fi dacă ar lua-o în brațe.

Calli tăcea, ascultând respirația lui Ben. Nu era sigură că vor trece cu bine noaptea aceea. Nici ea nu știa ce mai voia. Pe de o parte voia ca Ben să stea cuminte la locul lui, sau poate chiar pe podea, pe de altă parte și-ar fi dorit să se cuibărească la el în brațe și să-l sărute nebunește.

Ben se foi și Calli îngheță. Ben se liniști și Calli se relaxă. Urma o noapte lungă și albă, dacă nu se calma.

Dar pur și simplu nu putea să aibă încredere în el. De fapt nu putea să aibă încredere în ea însăși. Avea să fie cea mai lungă noapte din viața ei.

Capitolul 8

- Cum îndrăznești?

Ben deschise ochii cârpiți de somn, supărat că fusese trezit atât de neceremonios. In lumina dimineții o văzu ca prin ceață pe Calli cu o pernă în mână, ținută amenințător deasupra capului lui. Visa?

- Ce...? abia reuși să deschidă gura că ea începu să-i dea cu perna în cap.

- Casanova, nemernicule, Don Juan ce ești! Intr-o confuzie totală, Ben luă perna din mâinile lui Calli și o aruncă pe podea, iar apoi o apucă de încheieturi și o țintui în pat.

- Ce ai, femeie? Ai înnebunit peste noapte?

Printre fulgii care zburau în jurul lor, Calli îl privi furioasă și spuse:

- Te prefaci că nu știi!

Ben începu să se trezească de-a binelea. O privi pe Calli cum stătea neajutorată între perne, cu buzele umede, mirosind a flori de primăvară, dar cu o privire la fel de îndârjită.

- Nu te lași, nu? întrebă Calli.
- Nu mă las?
- Știam eu ce fel de bărbat ești. Un domn adevărat n-ar fi profitat de o femeie adormită.
- Profitat? întrebă el, dându-i drumul la încheieturi. Ce naiba tot spui?

- Da. M-am trezit cu tine călare peste mine, spuse ea ridicându-se din pat.

Incepu să caute nervoasă prin bagaje, apoi se îndreptă spre baie.

- Serios? întrebă el încercând să-şi dea seama de ce Calli se enervase chiar aşa de tare.

- Da, spuse ea intrând în baie şi trântind uşa.

Ben se trânti între perne. Femeia asta era nebună. Şi lui îi era aşa de somn. Şi chiar dacă ar fi luat-o în braţe, ăsta era un motiv de supărare? Inchise ochii, hotărându-se să se gândească la problemă mai târziu.

Calli se plimba pe strada principală plină de magazine. Mersul îi făcea bine. O ajuta să gândească mai limpede.

Se trezise sufocată. Când deschisese ochi, constatase că Ben o strângea cu putere în braţe. Dacă l-ar fi lăsat, cine ştie ce i-ar mai fi făcut. Poate că ar fi sărutat-o. Nu că nu i-ar fi convenit. Dacă ar fi sărutat-o ar fi fost chiar aşa de grav? Nu grav, ci dezastruos. Nu avea nimic în comun cu Ben.

în ea se ducea o luptă între două persoane diferite. Una voia ca Ben s-o sărute, cealaltă ar fi vrut să-l vadă mort. Ei, poate că nu mort, dar la o sută de mii de kilometri depărtare.

Asta era dragostea? Dacă nu mai trăise acel sentiment, de unde să ştie? Din romane? Nu se putea face o comparaţie.

Brusc se opri în loc. Nu numai Ben o strângea în brațe, ci și ea îl strângea pe el! în mod normal ar fi trebuit să se întoarcă la hotel și să-și ceară iertare pentru ieșirea ei.

Dar își aminti că atunci când ieșise din baie îl găsise pe Ben dormind. Si sforăiturile lui erau un afront adus nervilor ei.

Bătu din picior exasperată. Ce să facă? Era într-o dilemă totală. Pentru prima oară în viață simțea că lucrurile îi scăpaseră de sub control.

își trecu degetele prin păr dezorientată și ochi o firmă luminoasă care clipea: „Mănâncă la Joe. Mănâncă la Joe. Mănâncă...”

Nu mai rezistă impulsului și băgându-și mâinile în buzunarele blugilor se îndreptă spre local ca să ia masa.

*
* *

Mirosul de cartofi prăjiți și ceapă îi gâdilă nările lui Ben. Visa? Deschise ochii. Poate, pentru că îi era o foame de lup.

întorse capul spre măsuța de lângă fereastră. Acolo stătea Calli, înconjurată de mâncare nesănătoasă: cartofi prăjiți, hamburgeri, ceapă și o cutie mare cu gogoși, alimente de care jurase că nu se atinsese în viața ei. Tocmai ea, femeia care-i ținuse o adevărată predică despre pericolele mâncării nesănătoase, făcuse remarci referitoare la

colonul lui, îl hrănise cu mâncare pentru iepuri, era acum cufundată în colesterol și grăsime.

- Calli?

Calli îngheță. își ridică capul din farfurie și-l privi vinovată, ca un copil prins că a furat. își reveni repede și începu să arunce resturile într-o

pungă de plastic. Si așa o dădea de gol niște zahăr pudră lipit de buza superioară.

- Calli, ce faci? întrebă el, așezându-se pe marginea patului. Mănânci așa ceva?

Calli îl privi repede și două lacrimi îi alunecară de-a lungul obrajilor. Era așa de tristă!

Ben simți cum i se înfige un cuțit în inimă. Se duse repede la ea și o luă în brațe.

- Ce ai pățit?

- Nimic, murmură ea.

- Atunci ce te supără?

- Totul.

- Ca de pildă?

- Eu, tu, toată povestea, spuse ea fluturând din mâini exasperată.

- Calli, dacă ceea ce s-a întâmplat dimineața te-a supărat așa de tare, te rog să mă ierți. Dar arătai așa de...

- Cum?

- Atrăgătoare, la naiba! Erai atrăgătoare.

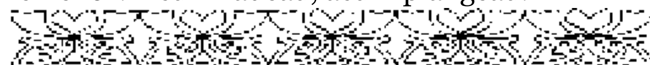
- Eram? întrebă ea înseninându-se. Serios?

Lacrimile începură să-i curgă din nou de-a lun-

gul obrajilor și ea se înnegură.

- Dar nu asta mă deranjează, adăugă ea printre suspine.

Ben se încruntă. Cine mai înțelegea logica femeilor? Acum râdeau, acum plângeau.

- Atunci ce ai? Spune-mi, zise el, dându-i părul după ureche cu un gest tandru.

- Te-am acuzat că ai profitat de mine și nu este adevărat. Și eu te țineam în brațe.

- Atunci n-ai de ce să plângi, zâmbi Ben, sperând că dilema se rezolvase. Ne...

- Dar nu plâng din cauza asta! spuse ea nervoasă, bătând din picior.

Răbdător, Ben o așteptă pe Calli să se mai calmeze ca să-i poată da o explicație în termeni inteligibili. Ce o supăra?

Dacă n-ar fi iubit-o... Poftim? S-o iubească? Nu putea s-o iubească. Ideea era absurdă. Erau la fel de diferiți ca păunul și tatu-ul, sau ca Ed și Polly.

Privi tabloul cu flamingo fără să-l vadă. Ce se petrecea cu el? Poate că suferea de o boală hormonală cauzată de lipsa vieții sexuale.

își aminti că femeile goale pe lângă care trecuse pe plaja de nudiști nu-i stârniseră nici o reacție, pe când Calli... Și de ce tocmai ea? Trebuia să se gândească.

în ciuda eforturilor, nu putea s-o ignore pe Calli care se sprijinea de pieptul lui, căutând alinare.

Deși față de Sheri fusese atras sexual, nu simțise niciodată în brațele ei o asemenea detașare de lumea înconjurătoare. Efectul care-l producea asupra lui apropierea de Calli era înspăimântător.

- Ben? îl strigă ea, privindu-l cu ochi mari. Ben, ce-i cu tine? De ce taci?
- Nu-i nimic, spuse el, dând indiferent din mână. Mă gândeam.
- La ce? Păreai speriat de moarte, spuse ea, privindu-i paloarea obrajilor.
- Nu fi caraghioasă, râse el nervos. N-am nimic.

Dumnezeule! Bărbatul ăsta era exasperant. Nu întâlnise în viața ei un om care să-și ascundă sentimentele cu atâta înverșunare. Si în fond de ce se ascundea?

Calli se gândi că era mai bine dacă se desfăcea din îmbrățișarea lui. Dar nu putea. Era așa de bine! îl iubea. Oricum, o părticică din ea încă se mai temea de consecințe.

Ben continuă s-o țină în brațe. Se uita la ea ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară în viața lui. Si avea o privire plină de... tandrețe. Degetele lui începură să-i mângâie trăsăturile.

Ben o îndepărtă ușor pentru a o privi mai bine.

Brusc, Calli îl dori din tot sufletul, așa cum o femeie dorea un bărbat.

- Calli...

în acel moment, îndoielile ei se risipiră, ezitările se

transformară în încredere și nevoia în dorință. Regretele puteau s-o urmărească multă vreme, dar amintirile frumoase puteau să rămână pentru totdeauna.

Calli se apropie cu buzele de urechea lui şi şopti:

- De ce ne chinuim pe un scaun, când avem un pat la dispoziție?

Ben se ridică în picioare, punându-și mâna după umerii ei. Calli crezuse că acel moment avea să fie stânjenitor, dar dorința ei era așa de mare, încât nu se mai gândea la așa ceva.

Ben o îmbrățișă și începu s-o sărute devorator. O săruta exact așa cum dorea ea să fie sărutată. Când Ben se opri, Calli îl privi dornică, murmurând niște proteste.

- Uşor, Calli. Avem destul timp la dispoziție. Hai să nu ne grăbim ca doi adolescenţi în călduri, spuse el, sărutându-i vârful nasului.

în îmbrățișarea ei drăgăstoasă, Ben o privi ca pe întruchiparea universului său. Trupul ei mic era lipit de trupul lui tare și pregătit.

Calli își mişcă șoldurile dornică. Bărbatul acela cu mâini de magician o făcea să se simtă cea mai dorită femeie de pe pământ.

El o luă în brațe și o așeză pe pat, iar el se sui deasupra ei. îi ridică tricoul și Calli închise ochii, anticipând atingerile lui delicate pe sânii ei.

Ben se aplecă și o sărută pe piept, în timp ce Calli se sprijinea de umerii lui. îi cuprinse sânii în palme, simțind răspunsul instantaneu. Sfârcurile ei se întăriră invitându-l pe Ben să le sărute.

Calli se arcui, primindu-i sărutările. Gura lui Ben începu să coboare de pe sâni pe abdomen, în jos, până la marginea blugilor.

- Vreau... șopti Calli.
- Ce? Ce vrei, Calli?
- Pe tine te vreau.

Lui Ben nu-i venea să-și creadă urechilor. Cuvintele după care tânjise toată viața fără să știe fuseseră rostite.

- Ești sigură, draga mea?
- Da. Da. Da...
- Dacă mi-ai cerut așa de frumos, nu te pot refuza, zâmbi el, desfăcându-i fermoarul blugilor.
- Gropița asta mă scoate din minți, spuse Calli, punând degetul pe obrazul lui.
- De ce?
- Pentru că de fiecare dată când o văd se întâmplă o ciudățenie. Mi se înmoaie genunchii.
- Serios? Ia să vedem? făcu el, scoțându-i blugii.

Se apleacă și începu să-i sărute genunchii goi. Calli își încleștă degetele în cearșaf, închizând ochii, înnebunită de gura lui. Apoi nu mai rezistă și-l trase cu forță spre ea.

- Stai, Calli. N-am terminat. Vreau să te mai gust.

După ce o mai sărută o vreme, Callli începu să strige frustrată.

- Bine, spuse el ridicându-se.

Vru să-și scoată boxerii, dar Calli îl opri.

- Lasă-mă pe mine, spuse ea rugătoare, așezân- du-se în genunchi în fața lui.
- Bine. Pentru că eu am lucruri mai importante de făcut, spuse el, luându-i sânii în palme și mângâindu-i cu mișcări circulare.

Calli își strecură mâna în interiorul boxerilor lui și Ben gemu.

- Calli, te joci cu focul.

Calli se ridică în picioare și începu să-l sărute pe gât, pe piept, pe sfârcurile lui închise la culoare, pe abdomen, în timp ce mâinile ei explorau interiorul boxerilor.

Și pentru prima oară în viață, Calli descoperi că avea o putere de care nu știuse. Simțea că poate face orice cu Ben, experimentând toate fanteziile ei ascunse. Și sentimentul acela era copleșitor.

Cu un efort vizibil, Ben îi dădu mâinile la o parte și își scoase boxerii. Apoi o luă în brațe și o așeză pe pat, iar el se sui deasupra. Tot ce-i mai oprea erau chiloții ei de satin.

Ben coborî o mână spre elastic și-i scoase ultima barieră cu mișcări domoale, aruncând-o pe podea.

Mult timp, Ben se crezu într-un vis frumos, din care nu mai voia să se trezească. Dumnezeu îi

dăruise trupul perfect cu care să se potrivească. în viața lui nu mai trăise ceva așa de frumos.

Calli gemea de plăcere, zvârcolindu-se sub el, înfigându-și degetele în cearșaf.

O auzi ca prin vis pe Calli strigând:

- Ben... acum! Te rog.

Calli era amețită de senzații și dorință. Simți cum Ben se îndepărtase ușor de ea. îl privi și-l văzu punându-și un prezervativ. De unde îl avea? Nu mai conta.

în următorul moment, Ben intră în ea, umplând-o. Calli gemu senzual, șoptindu-i în ureche cât de mult își dorise acea clipă.

Ben se abținu cât putu de mult ca s-o aștepte pe Calli. Senzațiile erau năucitoare și Calli îi spuse în scurt timp:

- Acum...

Si se eliberară amândoi cu atâta putere, încât pământul parcă se prăbușise și ei pluteau într-o ploaie de stele și artificii.

Pentru prima oară în viața lui, Ben se simțea complet. Toate dorințele și visele i se materializaseră într-o ființă care tremura de plăcere în brațele lui: Calli Taylor.

Capitolul 9

- Hei, șopti Ben în urechea ei.
- Dacă mă întrebi cum a fost, te lovesc, mormăi Calli cuibărindu-se la pieptul lui.
- Voiam să-ți mulțumesc.

Calli se întoarse cu fața la el, lipindu-și coapsele goale de ale lui. Ben gemu.

- Nu-mi mulțumi. Asta este ca și cum m-ai plăti. Așa că las-o baltă. Dacă vrei neapărat să-mi știi părerea, a fost magic.
- Ăsta este cuvântul: magic! spuse el, strecurându-și genunchiul între picioarele ei.
- Vrei să mă stârnești?
- Și dacă ar fi așa?
- Nu cred că te pot convinge că nu mă interesează.

- Nici o șansă, zâmbi el.
- Mda. Stiam eu că așa sunteți toți bărbații. Vă culcați cu o femeie și credeți că vă aparține.

Ben zâmbi, lipindu-și buzele de umărul ei gol. Asta îi plăcea foarte mult la Calli. îl făcea să zâmbească, chiar și atunci când râdea de el. Poate Calli avea dreptate. Prea se lua în serios.

- Părerea mea este că tu m-ai stârnit prima și eu te-am ajutat să termini. Din câte îmi amintesc,

ai făcut câteva sugestii carnale.

- Eu? Sugestii carnale? Tu ai fost seducătorul. Eu am fost o victimă inocentă.

Deși vocea ei părea nepăsătoare și degajată, Calli era înspăimânată de dragostea copleșitoare pe care o simțea față de Ben. Oare el simțea la fel? Oare făcea o greșeală continuând?

- Inocentă??? repetă uimit Ben, rostogolindu-se peste ea.

- Dacă nu inocentă, atunci cum?

- Ce părere ai de asta: prietenoasă, ascunzând intenții meschine pentru satisfacerea propriilor nevoi?

- Hmmm. Nu știu ce să spun. M-ai cam băgat în ceață. Calli începu să-l mângâie, memorând fiecare părticică a corpului lui. Ceva în interiorul ei îi spunea să profite de moment și să nu se gândească la ce avea să urmeze. Dar ea dorea mai mult. îl dorea pentru totdeauna.

- Normal, Calli. Bunicii mei au cheltuit o avere pe educația mea. Hai mai bine să analizăm faptele, spuse el, punându-i o mână pe sân. Nu mi-ai propus tu să renunțăm la siguranța scaunului în care ne aflam?

- Vinovată!

- Și mai mult. Nu tu ai fost aceea care mi-a dat jos hainele?

- Hainele? Nu aveai decât o pereche de boxeri pe tine.

- Buni și ăia!

- Vinovată! Dar voi pleda pentru pierderea temporară a facultăților mintale.

- Tu m-ai tras în pat.

- Nevinovată. Ți-am propus doar să mergem în pat.

- Și...

- Și mai ce? Ține cont că în loc să-ți zgârii umerii, ți i-am protejat. Cearșaful a fost singurul care a avut de suferit.

- Bine, renunț, oftă el, lăsându-și obrazul pe pieptul ei.

Calli îi mângâie umerii încă roșii, plimbându-și degetele de-a lungul spatelui lui. Descoperi o mică zgârietură și țipă ușor.

- Ce e? întrebă Ben.
- Te-am zgâriat. Nu știu când, dar am făcut-o.
- Nu contează. N-am simțit nimic.
- Animalele își ling rănile ca să se vindece.
- Este o ofertă?

înainte că ea să-i poată răspunde, Ben îi acoperi gura cu un sărut.

*

* *

Calli se trezi cu o greutate neobișnuită pe ea.

Deschise ochii și zâmbi. Ben era deasupra ei. Brusc, avu sentimentul de siguranță și împlinire. îi plăcea să se trezească lângă Ben.
Se foi puțin, încercând să se ridice în capul oaselor, și-l auzi pe Ben mormăind:
- Femeie! Nu ți-a ajuns o noapte de dragoste? Chiar vrei să mă înnebunești? Nu te mai freca așa de mine că nu mai răspund de acțiunile mele.
Calli zâmbi.

- Am avut o activitate intensă astă-noapte, spuse ea.
- Activitate?
- Adevărul este că mă simt de parcă aș fi tras toată noaptea la galere. Mă doare tot corpul.
- Te-am rănit? întrebă Ben deschizând ochii.
- Nu, glumeam, spuse ea, mângâindu-l pe frunte. Dar tu? Te doare spatele din cauza zgârie-turilor?
- Nu. Pot spune că sunt mândru de ele.
- Domnule Adams, ești un desfrânat.
- Daaa. Si am nevoie de o desfrânată ca mine, zâmbi el, luând-o în brațe.
- Așa te-au învățat bunicii tăi să vorbești?
Ben nu mai apucă să-i răspundă, pentru că îl întrerupse țârâitul telefonului. Gemu neputincios și întinse mâna ca să apuce receptorul.
- Mda?

- Sunteți sigură? Bine. Cobor în două minute.

- Cine era? întrebă Calli după ce Ben închise telefonul.

- Recepționera, spuse Ben gânditor. Are o scrisoare pentru mine.

- O scrisoare? Pentru tine? Dar de unde...?

- N-am nici cea mai vagă idee. Cred că este o greșeală. Nu știe nimeni că suntem aici, zise el trăgându-și pe el la repezeală o pereche de pantaloni și un tricou. Vin repede.

- Te aștept. Sunt foarte curioasă despre ce este vorba.

- Să nu fugi, o amenință el cu degetul zâmbind.

După ce Ben plecă, Calli se întinse între perne, inspirând aroma dragostei lor nebune. Privi ceasul. Era unsprezece și jumătate. Dumnezeule! Făcuseră dragoste până în zori!

Zâmbi mulțumită și se afundă între cearșafuri, bucurându-se de fericirea interioară pe care o trăia. Poate până la urmă relația lor mergea.

„Dar nu este pentru tine”, îi șopti o voce subțirică.

Calli se ridică în picioare. Pe cine păcălea? Ben și cu ea erau diferiți ca ziua și noaptea. Faptul că se înțelegeau grozav la pat nu însemna că se puteau înțelege în toate privințele. Nu se potriveau nici

măcar la gusturile culinare. Si el locuia în Fort Lauderdale. Prea departe de ea. Si oricum, ei nu-i plăcea zona.

Se duse la baie, făcu un duș și se îmbrăcă. După ce ieși, îl găsi pe Ben așteptând-o pe marginea patului.

- Ai terminat? întrebă el.
- Da. Despre ce este vorba? întrebă Calli, privind plicul din mâna lui.
- Nu știu. Te-am așteptat pe tine. Hai să vedem.

Desfăcu plicul și scoase o bucată de hârtie. Se încruntă încurcat și spuse:

- Citește tu. Eu nu înțeleg nimic. Poate că-mi trebuie ochelari.

Calli studie hârtia puțin și concluziona:

- Este o criptogramă.
- Poftim?
- Cuvinte încrucișate. Literele sunt ca un puzzle. Dacă le găsești ordinea corectă sau semnificația, descifrezi mesajul. Mătușa Polly le adoră. Toată ziua rezolvă criptograme. De la cine este?
- Nu știu. Recepționera mi-a spus că i-a dat-o o femeie pe la miezul nopții și a rugat-o să mi-o dea la prânz.
- Cum arăta femeia aceea?
- Magda, spuseră amândoi într-un glas.
- Doar ea știe unde stăm, zise Calli. Cred că

suntem duși de nas.
- Mătușa ta și Ed trebuie să se căsătorească. Poate că așa speră să ne țină departe, ca ei să reușească să-și vadă de treabă.

- Așa este. Cred că este o invitație la nuntă. Până rezolvăm noi criptograma, ei reușesc să se căsătorească. Polly mă iubește foarte mult și cred că-și dorește să vin la nunta ei. Presupun că bunicul tău este la fel. Așa că împușcă doi iepuri dintr-o lovitură. Se căsătoresc și abia după ceea noi venim la nunta lor. Vai!
- La naiba! Ce propui?
- Să descifrăm cât mai repede mesajul.
Ben citi mesajul literă cu literă:
- „CSOIHCALAV ITIRPO. TÂRUED ENITROVEN I IETOPOLCIS E LIROLF.” Nu. Asta nu are nici un sens.
Calli izbucni în râs și se așeză la masă cu un creion în mână.
- Acum nu are sens, dar după ce o rezolv ai să vezi ce simplu e. Cred că este un cod. Fiecare literă reprezintă altceva. Apoi înlocuim și gata. Până n-o rezolv, nu mă las. Șmecheria este să descoperim cuvintele scurte ca să decodăm mai ușor cuvintele lungi.
- Asta este tot?
- Da. Rezolvam adesea criptograme împreună

cu Polly.

- Asta este cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată. Din nou avem dovada că mătușa ta este capul răutăților.

- Mătușa mea? Iar începem să ne certăm pe tema asta? De unde știi tu că a făcut-o singură? In fond și bunicul tău este părtaș la toată tărășenia.

- Dar tu cu gura ta ai spus că mătușa ta adoră să rezolve criptograme. Nu ți-este clar cine a copt-o? Săracul Ed. Ce face dragostea dintr-un bărbat normal!

Calli îl privi întristată. Vehemența cu care Ben își apăra bunicul era dureroasă. Deja țipa la ea. Nu-i mai păsa că o rănește. Cât de diferiți erau. Nu, relația lor nu putea să meargă.

Si părerea lui despre dragoste nu era una foarte bună. Era clar că nu avea de gând să se îndrăgostească. Iar faptul că făcuseră dragoste probabil că nu însemnase decât puțin divertisment ca să mai omoare timpul. Nu era sănătos să iubească pe cineva căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ea.

Erau așa de diferiți, încât o durea. Iși plecă privirile spre foaia de hârtie de pe masă și ochii i se încețoșară. A naibii să fie dacă Ben o va mai vedea plângând!

Voia doar să descifreze criptograma, s-o

găsească pe Polly și să dispară din viața lui.

Ben o privea întristat. Ii părea rău că țipase la ea. îi părea rău că îi jignise mătușa. Ar fi vrut s-o ia în brațe. Dar nu spusese decât adevărul. De fiecare dată când se îndrăgostea, sfârșea perpelindu-se singur. Iar o relație cu Calli era ca și cum ar fi încercat să amestece uleiul cu apa.

- Eu mă duc să cumpăr ceva de mâncare, spuse Ben.

Calli dădu absentă din cap.

- Ce vrei să-ți iau?

Calli îi făcu semn spre cutia goală de gogoși.

*

* *

Ben se îndreptă spre gogoșerie, încercând să uite cearta pe care o avusese cu Calli, concentrându-se asupra problemei inițiale. Ed și Polly. Chiar era îndrăgostit bunicul său de mătușa lui Calli?

Altfel nu se putea explica comportamentul acela ciudat al lui Ed. Bătrânul fusese un om la locul lui, axat pe carieră, corect și sobru. Niciodată nu-l văzuse luând-o în brațe pe bunica lui. De fapt și bunica lui fusese o femeie rece. Părerea lui era că Ed nu-și iubise niciodată soția.

Dragostea te face mai... euforic. Așa cum se simțea

el în acel moment. Dar nu! El nu era îndrăgostit.
*
*	*

- Dacă înlocuim C cu O și N cu B... își spuse Calli cu voce tare, studiind foaia de hârtie. Nu ajungem nicăieri. Ce naiba? Asta nu este o criptogramă. Of! De unde s-o apuc?

Ușa se deschise și Ben intră cu miros de cartofi prăjiți, hamburgeri și gogoși. Deja Calli renunțase la mâncarea sănătoasă vegetariană. Gogoșile erau singura alinare a nervilor ei obosiți.

- Ai descoperit ceva? întrebă Ben punând pungile cu mâncare pe masă.
- Nu știu. Unele cuvinte se potrivesc, altele nu. Dar nu sunt departe.
- Hai, oprește-te puțin ca să mănânci.
- Pot să mănânc și în timp ce lucrez. Ți-am mai spus că hrănit, creierul îmi funcționează mai bine.

Ben îi luă hârtia din față.

- După ce mănânci.

Atitudinea lui Ben o năuci. Dar cum nu putea rezolva două criptograme dintr-o dată, renunță să

se contrazică cu el și își băgă mâna în punga cu cartofi prăjiți.

Dinspre ușa de la baie se auzi un scâncet. Puffy își cerea porția de atenție. Calli vru să se ridice, dar

Ben o opri.

- Am eu grijă de el.

Uimită, Calli își desfăcu hamburgerul și-l privi pe Ben luând tatu-ul din cușcă și dezinfectându-i rănile.

- O să-mi fie dor de el când o să mă întorc acasă. Nu crezi că aș putea...? Nu. Nu poate sta într-o cușcă toată viața, forțat să ducă o viață pe care o urăște.

- Nici o creatură sălbatică nu suportă restricții, spuse Calli gânditoare.

Ben îi duse micului animal casoleta cu mâncare și începu să se gândească la spusele lui Calli. „Nici o creatură sălbatică nu suportă restricții." Oare Calli intra în categoria creaturilor sălbatice? Era un fel de a-i spune că nu accepta lanțurile unei relații stabile?

Ei, dacă era pe-așa, nici el nu voia să fie înlănțuit. Nu mai putea să se dăruiască nici unei femei. Voia să... Ce? Să sfârșească precum bunicul lui, regretând o viață de nefericire?

Capitolul 10

Ben stătea sprijinit de ușa camerei de hotel, privind pe fereastră Golful Mexic. Valurile se spărgeau de malul stâncos și păreau o reflectare a gândurilor și emoțiilor lui față de Calli.

Ce se petrecea cu el? Mai întâi o dorea pe Calli,

ca apoi să-şi dorească să se distanţeze de ea. Bucuria pe care o simţise în apropierea ei se transformase în spaimă, ca apoi să devină ceva mai puternic. Ceva de care nu voia să ştie.

Poate ăsta era rezultatul lipsei de activitate. Comerţul cu iahturi nu-i dădea timp să se gândească la femei şi de când divorţase, se considerase un bărbat fericit şi mulţumit.

N-ar fi trebuit să lase afacerea pe mâna asistentului său. Fusese o idee proastă să plece cu Calli în acea călătorie. Totul devenise aşa de complicat.

Abia aştepta să-l găsească pe Ed, ca toată povestea să se termine. Până ce Calli nu descifra criptograma nu puteau face nimic.

Se aşeză pe şezlongul de pe terasa etajului şi încercă să gândească cât mai logic.

Ce fusese în mintea lui Polly? Scrisoarea îi era adresată lui, dar numai Calli se pricepea la criptograme. Asta însemna că cei doi voiau să-i ştie împreună.

începea să creadă că acest joc de-a şoarecele şi pisica era plănuit în mai multe scopuri, decât acela de a-i ţine pe el şi pe Calli departe.

*

* *

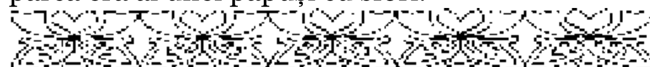
- Ben! Ben, trezeşte-te! strigă Calli, scuturându-i umerii.

Şezlongul începu să scârţâie.

- Sunt trei ore de când îmi bat capul cu crip-

tograma asta, așa că fii bun și deschide ochii ăia frumoși, dacă nu, mă simt nevoită să pun o bombă sub tine.

Calli lăsă hârtia pe jos și se puse în fața lui, începând să-l zgâlțâie cu toate puterile. Capul lui parcă era al unei păpuși cu sfori.

Brusc, Ben deschise ochii și o prinse de mâni, trăgând-o spre el. Calli se dezechilibră și-i căzu în brațe.

- Ție nu ți-a spus nimeni, niciodată că trezirea unui bărbat este o artă?
- ?
- Ar fi trebuit să mă trezești cu mângâieri și sărutări.

Calli își băgă mâna sub cămașa lui și-l ciupi tare.

- Au!

Din reflex, Ben o împinse cu forță, izbind-o de perete. Calli rămase cu gura căscată.

- La naiba, femeie! De ce m-ai ciupit?
- încercam să te trezesc, nerecunoscătorule ce ești!
- Nerecunoscător? Ce am făcut?
- Ce n-ai făcut, vrei să spui! Trebuia să mă ajuți să descifrăm criptograma. In timp ce tu sforăiai, eu îmi băteam capul cu literele alea fără noimă. Si uite ce primesc în schimb!
- Nu mă pricep la criptograme. Ai rezolvat-o?
- Nici eu nu mă prea pricep, dar m-am străduit.
- Si?

- Am rezolvat-o.
Ben o privi pe Calli cu atenție. Avea cearcăne adânci, hainele îi erau șifonate și părea o mâță jigărită, nemâncată de o săptămână. Brusc, se

simți vinovat. Ar fi vrut s-o ia în brațe, dar nu avea timp de sentimentalisme.

- Ia să văd.

Calli luă hârtia de pe jos și i-o aruncă în brațe.

- FLORILE ȘI CLOPOȚEII NE VOR ȚINE DE URÂT. OPRIȚI-VĂ LA CHIOȘC. Ce-i asta? Nu are nici o noimă.

- „Opriți-vă la chioșc.” Ce chioșc? Chioșcul cel mai apropiat este la noi în hotel. Așa că m-am dus până jos și m-am uitat peste broșuri.

- De unde știi? Poate fi vorba de orice chioșc.

- Și „florile și clopoțeii”?

- Ce-i cu ele?

- „Ne vor ține de urât.”

- Cum adică ne vor ține de urât? Calli, încetează cu prostiile. Ai început și tu să vorbești în criptograme?

- Păi, să-ți explic. Florile - în fața hotelului este o grădiniță de flori.

- Orice hotel...

- Clopoțeii - se referă la clopoțelul de la intrarea în hotel.

- Și?

- Păi să spunem că Polly și Ed au fost pe aici și stând în holul de la intrare - clopoțeii și florile sunt

cheia - s-au uitat prin broșurile de la chioșcul recepției. Logic, nu?

-Si ce-i cu asta?

-Păi ți-am spus că m-am uitat peste broșuri.

-Si? ’

-Ghici!

-Hai, Calli, nu mă mai ameți.

-Am găsit o hartă cu stațiunile din jur. Si pe ea era un loc încercuit. Nu este departe de aici.

- Hai să mergem. Adică nu. Tu fă un duș și eu mă duc să cumpăr niște cafea. Trebuie să stabilim un plan de bătaie.

-Nu, lasă cafeaua. Dar dușul sună bine.

Ben se apropie de ea și-i ridică bărbia ușor cu un deget.

- Ai dreptate. Am fost nesimțit și nerecunoscător. Dar chiar și un nesimțit ca mine își poate cere iertare atunci când greșește. Ai încredere în mine. Promit că n-o să te mai las baltă.

O sărută tandru, apoi o privi adânc în ochi și o întoarse încet spre ușa camerei lor, împingând-o ușurel.

*

* *

Calli se sprijini de faianța rece a băii, lăsând jetul de apă caldă să-i spele îngrijorările. Nervii ei

începură să se mai calmeze puțin. De ce se comporta Ben așa de contradictoriu? Ce avea de gând?

Problema era că atitudinea lui grijulie o făcea să-l iubească și mai mult.

împinse dușul la o parte și se șamponă excesiv, apoi se clăti, mângâiată de spuma parfumată. în timpul acesta încercă să nu se mai gândească la bărbatul care era ținta afecțiunii ei.

Ce fusese în mintea mătușii Polly? Și în mintea lui Ed? în ce scop îi provocaseră pe ei, doi oameni ocupați, să-i fugărească prin Florida? Și asta împreună, nu separat și nu doar pe unul din ei doi.

La naiba! Căzuse în plasă. Se îndrăgostise de cel care se presupunea a fi rivalul ei. Inima nu-i ascultase rațiunea.

*

* *

Ben stătea pe marginea patului, ascultând răpăitul dușului sub care se afla Calli goală. îl invidia pe bărbatul care avea să fie soțul ei.

Ajunsese la o concluzie uimitoare. în timp ce o așteptase pe Calli să facă duș, își analizase sentimentele și realizase că încercarea lui de a o ține pe femeia aceea la distanță fusese o greșeală.

In brațele lui Calli, toate rănile vechi se vindecaseră și pentru prima oară realizase că fericirea nu era departe.

Când o văzuse așa de obosită și tristă, se simțise vinovat. Stia că el era cauza nefericirii ei. Dar nu avea ce face. Calli era o femeie puternică. își revenea repede.

Nu! Se ridică în picioare și începu să se plimbe

nervos prin cameră. Abia aştepta să-i găsească pe fugari, ca toată povestea să se termine înainte ca el să facă sau să zică ceva care s-o rănească pe Calli mai tare. înainte să recunoască în sinea lui că o iubeşte.

* * *

Inviorată de duș, în scaunul confortabil al mașinii lui Ben, bându-și cafeaua întăritoare, Calli se simţi din nou stăpână pe situaţie. Lângă ea, Ben arăta ca naiba. Părea concentrat la drum și fruntea îi era brăzdată de ridurile încruntării.

Când ieșise din baie, îl găsise pe Ben așteptând-o cu bagajele făcute și cu cafelele fierbinți într-o mână. Se străduise să nu se apropie prea mult de ea sau s-o atingă. Indiferent de problema care-l pre-ocupa, Calli știa că degeaba ar fi inițiat vreo discuție, pentru că n-ar fi reușit să scoată nimic de la el.

Calli începu să studieze broșura.

- Crezi că reușim să-i găsim? Bok Tower pare a fi destul de vast, spuse ea, admirând fotografiile cu peisaje luxuriante.

- îi găsim în momentul în care vor hotărî să sfârșească jocul ăsta tâmpit.

Iritarea din glasul lui Ben era evidentă.

- Nu înțeleg de ce vor să-i urmărim, spuse Calli privind un jeep plin cu puști de liceu, care avea pe capotă câteva plăci de surf.

Văzându-i o cuprinse nostalgia tinereții. Ce

bine era să fii tânăr și fără probleme!

- Nici eu nu înțeleg, spuse Ben.

De fapt, el avea o bănuială. Din moment ce Ed și Polly se aflau tot timpul cu un pas înaintea lor și nu încercau să se ascundă în adevăratul sens al cuvântului, nu exista decât o explicaţie. Voiau să-i ştie pe el și pe Calli împreună. Putea să pună pariu că bunicul lui era în spatele acelui plan diabolic.

Ani de zile Ed îl sfătuise să-și găsească o femeie pe care s-o iubească și cu care să se căsătorească. Mereu îi spusese că munca aceea epuizantă de la firmă nu era un stil de viață. își pierdea tinerețea.

O privi pe Calli și se hotărî să nu-i spună deocamdată nimic în legătură cu bănuiala lui.

*
*　　　　　　　　　　　　*

Spre surprinderea lui Ben, Bok Tower era un părculeț mic și frumos ca o bijuterie. Când intră pe porțile înalte de fier forjat, simți ceva schimbându-se în el. Serenitatea locului te obliga să lași toate grijile în parcare.

Uitând hotărârile luate, Ben o luă de mână pe Calli și se îndreptă spre clopotnița înaltă din centru. Priviră împreună patul de flori de la picioarele lor, mirosind aroma pinilor.

- Vai, ce frumos este, spuse Calli, copleșită de atmosferă. N-am văzut niciodată ceva mai frumos.

- Nu crezi că acea criptogramă se referea la florile astea și la clopotul acela? sugeră Ben.

- Ba da. Am interpretat greșit, dar bine că am

găsit locul. Este de vis, zâmbi ea.

Se aşezară pe o băncuţă retrasă sub un arbust cu magnolii înflorite, în faţa unei fântâni arteziene. Razele soarelui se filtrau printre ramurile copacului, încălzindu-le inimile.

Ben simţi că poate sta în acel loc alături de Calli o veşnicie. începu să-şi imagineze viaţa alături de ea şi ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Calli îl mângâie uşor pe mână.

Se întoarse spre ea, dorind să şteargă toate cuvintele grele pe care i le spusese.

- Calli, îmi pare rău că ţi-am vorbit urât...
- Nu acum, şopti ea. Nu spune nimic. Nu vreau să stricăm momentul ăsta.

Imbătat de parfumul florilor şi muzica acelor de pin bătute de vânt, Ben se apropie de gura ei.

- Calli, draga mea Calli, murmură el sărutând-o.

Ben îi atinse buzele tandru, iar Calli îl trase mai apropape de ea. Trupurile lor se topiră unul într-altul. Sărutul lor părea imaterial. îşi explorau sentimentele şi senzaţiile.

Clopotul din turn începu să bată, trezindu-i din reverie. Calli se cuibări în braţele lui Ben, dorind ca acea clipă să nu se mai sfârşească. Ştia că şi Ben trăia aceleaşi senzaţii.

- Calli? ’
- Hmmm?
- Tu crezi că există dragoste?
- Dacă există, eu n-am cunoscut-o niciodată.

“Până acum”, completă ea în gând. Dar aş vrea să cred că există.

- Şi eu, spuse el, lipindu-şi buzele de tâmpla ei. Şi eu...

Vizitară turnul şi se semnară în registrul de oaspeţi. Gazda, o femeie sfioasă şi mărunţică, le citi numele.

- Mi s-a încredinţat un plic pentru dumneavoastră, spuse ea, dându-i lui Calli un plic mare.
- Cine vi l-a dat?
- Un cuplu în vârstă. Păreau siguri că veţi trece pe aici, zâmbi femeia. Râdeau ca doi adolescenţi şi mi-au lăsat un bacşiş frumos.
- Acum cât timp? întrebă Ben.
- Oho, acum vreo cinci ore.

Ben aruncă o privire în jur.

- Nu-i mai găsiţi, spuse femeia. Spuneau că se grăbesc să plece în altă parte.
- Tot timpul cu un pas înaintea legii, murmură Ben.
- Poftim? întrebă femeia. Au făcut ceva ilegal?

Ben se luptă cu tentaţia de a spune da. Pentru că asta meritau şi bunicul lui şi mătuşa lui Calli. Dar nu le putea face aşa ceva.

- Nu. Nu sunt infractori. Sunt nişte rude bine intenţionate care vor să... Nu contează. Să spunem că au un simţ al umorului mai ciudat. La revedere.
- La revedere. Vă mai aşteptăm pe la noi.

Ben o luă de braţ pe Calli şi se îndepărtară.

- Ben...

- Calli, ia te uită. Marmura roz și gri din care este făcut turnul e adusă din Georgia, iar arhitectul este același care a proiectat Central Park, din New York. Ce interesant.
- Ia să văd, spuse ea.
Ben nu voia să-i dea lui Calli ocazia să-l întrebe ce însemnau suspiciunile lui, referitoare la intențiile lui Ed și Polly.
- Ai și tu o broșură.
- Da, dar vreau s-o văd pe a ta.
- Bine, ia-o. Dar sunt identice.
- Sunt convinsă că în broșura ta se dau explicații mai multe, referitoare la motivele lui Ed și Polly.
Ben se înroși. Doamne! Nu se credea capabil de așa ceva. Nu se înroșise în viața lui.
Calli își trase nasul și-i înapoie broșura. Ben așteptă întrebarea care avea să urmeze.
- Nu. Eu nu înțeleg nimic. Poate îmi explici tu.
Ben ridică din umeri prefăcându-se încurcat.
- Să nu faci pe inocentul cu mine că te arunc în prima fântână arteziană.
- Ei, îți spun, pentru că oricum, mai devreme sau mai târziu îți vei da și tu seama, spuse el, rupând o floare de hibiscus și privind atent staminele lungi.
- Ei?

- Calli, am fost manipulați.

Calli izbucni în râs.

- Serios? Nu știam.

- Nu înțelegi. Cred că Ed și Polly ne-au provocat să-i urmărim, ca să fim împreună.

- Serios? Cum ai ajuns la concluzia asta stupidă? întrebă ea așezându-se pe o bancă.

- Nu ți se pare că-i urmărim prea ușor? Si asta cu acordul lor.

- Hmmm. Ziceai că nu știi să rezolvi criptograme.

- îmi cer iertare că nu te-am ajutat, dar dacă în plicul ăsta mai găsim una, promit că te voi ajuta. Acum ascultă-mă puțin. Ed și Polly au vrut să fie văzuți atunci când au fugit. Au discutat despre destinația lor în fața taximetristului. Sunt ei bătrâni, dar nu sunt proști. Nu cred că au prevăzut că accentul taximetristului ne va induce în eroare. Au pus-o pe Magda să nu răspundă la telefon, ca să le dăm adresa la care ne pot găsi. Au trimis plicul pe numele meu ca să fie siguri că nu voi pleca în mijlocul căutării. Si tu erai singura care știai să rezolvi criptograma, deci aveam nevoie de tine. Nici tu nu puteai pleca. Nu știu părerea lui Polly, dar bunicul meu m-a bătut la cap ani de zile să-mi găsesc o fată și să mă așez la casa mea.

Calli tăcu gânditoare. Poate că Ben avea dreptate. In ultimul timp și Polly o sfătuia să mai iasă prin lume, să cunoască bărbați. Totuși, n-o credea pe

mătușa ei în stare să comploteze. Dar explicațiile lui Ben erau logice.

- Să spunem că ai dreptate, deși nu sunt complet convinsă. Ce propui să facem?
- O să le-o întoarcem cum nici nu se așteaptă.
- Cum?
- Ei se așteaptă să fim împreună. Propun ca, după ce ne vom întâlni față-n față cu ei, să ne purtăm ca cei mai buni prieteni.

Calli privi micul lac pe care înota o lebădă. Se simțea la fel ca pasărea aceea grațioasă - prinsă într-o capcană.

Cei mai buni prieteni? Nimic mai mult?

Cum să-i explice lui Ben că micul complot al lui Ed și Polly avusese succes? Cum să-i spună că ea nu dorea să fie cea mai bună prietenă a lui?

- Cred că ar fi bine să mergem. M-am săturat de atâta liniște și pace. Trebuie să-i fac tratamentul lui Puffy, spuse ea alergând pe alee cu inima frântă.

Capitolul 11

Calli îl băgă pe Puffy înapoi în cușcă și se așeză pe scaunul din față. Privi plicul cu îndoială și-l întrebă pe Ben:

- Nu crezi că ar trebui să vedem ce conține?

Cunoscând părerea lui Ben despre complotul lui Ed și Polly, Calli nu mai era chiar așa de curioasă să vadă ce mesaj aveau de data asta. Dacă ar fi fost după ea, ar fi tras de timp, să le dea celor

doi posibilitatea să se căsătoreacsă.
- Sigur, desfă-l. Dacă vrem să știm ce conține, trebuie să-l deschidem.
- Dacă? Credeam că abia aștepți să oprești nunta lor.
- Sigur că da. Dar tu? Mai vrei să-i oprești?

Calli îl privi îndelung, înainte de a-i răspunde. De ce să-i spună că își schimbase părerea? Oricum, nu avea cum să-l convingă de contrariu.
- Sigur că da. Nici o femeie nu poate fi fericită alături de un bărbat nepotrivit.
Vorbea despre Polly?
Deschise plicul și scoase o coală de hârtie împăturită pe care o citi:
- Avem onoarea de a vă invita să participați la căsătoria lui Edward James Simmons cu Polly Louise Taylor, care va avea loc la ora optsprezece, pe douăzeci și cinci martie, la biserica Nombre de Dios.
- Astăzi! Ai auzit de biserica asta?
- Da.
- Unde se află?
- In St. Augustine.
- Dacă plecăm în momentul ăsta, s-ar putea să ajungem! spuse Ben apăsând pe accelerație.
*
* *
In oraș, aglomerația de la ora de vârf era normală,

dar pe Ben îl enerva îngrozitor. înaintau greu, frâna des, claxona și tot nu reușea să se strecoare.

Chiar și Puffy era liniștit. Calli tăcea. Nu avea chef să vorbească nimicuri cu Ben. Se gândea la mătușa Polly. Intențiile ei bune îi frânseseră inima.

Cu cât se apropiau de destinație, cu atât mai mult îndoielile puneau stăpânire pe ea. Dacă Ben avea dreptate? Dacă datorită faptului că era îndrăgostită vedea totul în roz? Dacă Ed și Polly nu se potriveau? Făceau o greșeală? Trebuia să-i oprească?

Dar cine era ea să intervină în calea fericirii altora?

- Idiotule! urlă Ben pe geamul deschis, evitând coliziunea cu o mașină care-i tăiase fața. Uită-te pe unde mergi.

Calli zâmbi. Ben era la fel de nervos ca și ea. Dar din alte motive. Ea era supărată că se îndrăgostise de un bărbat nepotrivit.

Dar foarte curând, totul avea să se termine. Legătura fragilă care-i ținea împreună avea să se rupă și fiecare trebuia să-și vadă de drumul lui. Deși făcuseră dragoste, nici unul nu deschisese subiectul vreunui viitor împreună.

Calli începu să se gândească la lungile zile și nopți pe care avea să le petreacă singură și se întristă și mai tare. Până și mătușa Polly își găsise perechea.

*

*   *

Ben opri mașina sub un stejar bătrân, în parcarea bisericii Nombre de Dios. Umbra copacului avea să-i asigure lui Puffy confortul, deși era o zi răcoroasă. Dar soarele putea să apară oricând dintre nori și nu voia ca micul animal să sufere.

Ben coborî din mașină plin de îndoieli. Avea el oare dreptul să-i spună bunicului său cum să-și trăiască viața, când el abia și-o putea organiza pe a lui? Poate că Ed chiar o iubea pe Polly. Poate că dragostea lor trecuse testul timpului.

In scurt timp parcarea se umplu de mașini și o mulțime de oameni trecu pe lângă ei, îndreptându-se spre intrarea bisericii. Se părea că Polly și Ed invitaseră tot orașul la nunta lor.

- Ar trebui să intrăm și noi, spuse el pe un ton indiferent. Venim repede, micuțule, se aplecă el, făcându-i cu mâna tatu-ului.

Calli îi puse lui Puffy apă într-o casoletă. Ben îi privi duios. Nu-i plăcea să-l lase pe micul animal singur, dar nu aveau să stea prea mult. Rezolvau problema și gata.

- Mergem? întrebă el, după ce Calli închise portiera.

- Da, spuse ea.

Ben o luă ușor de după umeri și o conduse pe

poteca strâmtă, spre biserică. Inăuntru era răcoare și de-a lungul rândurilor de scaune erau aranjate ghirlande de flori. Aproape toate locurile erau ocupate, așa că se așezară într-un colț mai retras.

- Ben, cred că... începu Calli după un moment de tăcere, dar o întrerupseră acordurile Marșului Nupțial.

In ușa de la intrare își făcu apariția o mică procesiune, cu Magda în frunte, îmbrăcată în organdi roz, care contrasta violent cu morcoviul părului. In mâinile ei tremurânde ținea un buchețel de trandafiri roz delicați. Când trecu pe lângă ei, le făcu cu ochiul.

In urma ei era Polly, cu părul alb acoperit de un voal de culoarea fildeșului, în aceeași nuanță cu rochia. In mâini avea un buchet de garoafe albe.

Polly era foarte frumoasă, iar atunci când îl privea pe Ed, viitorul ei soț, părea că radiază de fericire. Când trecu pe lângă Ben și Calli le zâmbi cu dragoste și inimile lor se înmuiară de emoție.

Ben își privi bunicul și rămase surprins. Niciodată nu-l văzuse așa de fericit. Intr-un fel, îl invidia.

Ii aruncă o privire cu coada ochiului lui Calli. Dacă și ea l-ar fi privit cu aceeași dragoste, ar fi fost în stare s-o ia de nevastă în acel moment. Dar asta era o fantezie prostească.

Știa că acea zi era ultima petrecută alături de Calli,

dar toate aveau un sfârșit.
Calli îi privi pe cei doi viitori soți fericiți jurându-și dragoste în fața preotului. De ce nu avea și ea norocul acela? Se simțea copleșită de singurătate. Ben avea s-o părăsească pentru totdeauna, lăsându-o cu inima frântă.
- Dacă cineva se împotrivește acestei sfinte căsătorii să vorbească acum sau să tacă pentru totdeauna, zise preotul.
Calli îl privi pe Ben, ridicând dintr-o sprânceană. Dar Ben tăcu și-i zâmbi. în sfârșit! Ben realizase că dragostea celor doi era adevărată. Dar de ce nu vedea că și ei se iubeau?
Se iubeau? Mai bine spus ea era cea care-l iubea pe Ben. Iar Ben nu avea de gând să-i împărtășească dragostea. Erau foarte diferiți.
- Ei, spuse Ben. Se pare că aventura noastră a luat sfârșit.
Calli nu avu puterea să-l privească. Ieșiră amândoi în lumina razelor soarelui care ieșise dintre nori.
- Cred că da, răspunse ea în cele din urmă.
- Hei, totul are un sfârșit, încercă Ben să zâmbească, privind în depărtare.
Calli se întoarse spre el ca să-l întrebe de ce nu obiectase atunci când preotul îi oferise ocazia, dar privirile lui pierdute spuneau totul.

Capitolul 12

Calli privea în gol prin mulţimea de invitaţi de pe pajiştea pe care avea loc petrecerea. Oamenii îi zâmbeau, încercau să intre în vorbă cu ea, dar ea era cu gândul departe.

- Bună, dragă, spuse mătuşa Polly apropiindu-se de ea. încerc să te găsesc prin mulţimea asta de o oră, dar... Ce-i cu tine? De ce eşti abătută? Nu te bucuri pentru mine?

- Ba da, mătuşă, dar... spuse Calli privind spre Ben care se zărea printre invitaţi.

Polly o luă pe după umeri pe Calli şi o conduse într-un loc mai retras.

- Am vrut să te las în pace, dar apoi m-am gân-

dit că ar fi mai bine să purtăm o discuţie ca de la femeie la femeie. Trebuie să-mi povesteşti totul. Ştii, ca pe vremuri.

- Nu este nevoie, spuse Calli.

- De ce? N-ai nimic interesant să-mi spui?

- Nu.

- Cum ai petrecut alături de Ben?

- Ne-am dat seama că nu ne potrivim. Ce ţi-a venit să faci pe Cupidon? întrebă ea, simţind cum îi vine să plângă.

- N-am făcut deloc pe Cupidon, spuse Polly întinzându-i o batistuţă de hârtie. Am vrut să vă

dăm un mic imbold.

- Ei, bine, n-a ținut, spuse Calli ștergându-și nasul. Ben mi-a arătat destul de limpede că nu mă dorește.

Calli scăpă șervețelul din mână și se apleca să-l ridice, dar Polly o opri.

- Ți-a spus el asta?

- Nu.

- Și tu? Ce simți pentru el?

- Am tot ce-mi doresc. O carieră, o casă, prieteni... N-am nevoie de un bărbat.

- Așa ziceam și eu înainte să-l întâlnesc pe Ed, râse Polly. Mi se părea că sunt împlinită.

- Nu este același lucru. Eu și Ben suntem diferiți ca ziua și noaptea.

- Draga mea, hai, stai lângă mine, spuse Polly, făcându-i loc pe balansoar. Vino.

Calli se trânti îmbufnată lângă Polly.

- Draga mea, nu gândi în locul lui Ben. Dă-i o șansă ca să-ți spună ce simte. In fond este nepotul lui Ed, și după câte-l cunosc, nu poate fi foarte diferit.

Calli îl văzu pe Ben la distanță, stând de vorbă cu Ed. Nu voia să mai discute despre bărbatul care-i frânsese inima, și nici să-l mai vadă. Işi întoarse privirile îndurerată.

- Cum este Ed, mătușă?

- Ed? întrebă Polly luminându-se. Nu știu cu ce să încep. Este bun, tandru, drăgăstos, cald și mă face să râd întruna. Nu credeam că am nevoie de așa ceva înainte de a-l întâlni pe el. Când l-am văzut în biroul avocatului, toată dragostea pe care i-am purtat-o în timpul facultății a revenit.
- Dar sunteți așa de diferiți! Ați trăit mult timp singuri. Puteți să trăiți împreună fără să vă încurcați reciproc?
- Sincer? Cred că da. Nu spun că nu vor fi mici probleme la început. Dar toate pot fi rezolvate cu

timpul. Calli, am plănuit escapada asta tocmai ca să vă apropiem pe voi doi. Știam că vă potriviți. Am analizat situația. Nu mai vreau să te văd singură. Nu vreau să-ți irosești viața așa cum am făcut-o eu.

- Cum ai făcut-o tu?

- Am trăit singură, am mâncat singură, am dormit singură, m-am temut singură. Nici nu-ți dai seama cât de ușoară și frumoasă este viața în doi.

Calli își aminti cât de ușor devenise dependentă de prezența lui Ben în cele câteva zile și nopți petrecute împreună. Fără el, dispariția mătușii ar fi înspăimântat-o peste măsură. Ce simplă ar fi viața alături de Ben. Dar dacă el nu voia, ea ce mai putea face?

- Calli? Chiar nu este nici o șansă să rămâi cu Ben?

- Nu, zâmbi slab Calli. Știi, când Cupidon a tras cu săgețile în noi, nu l-a nimerit pe Ben.

Calli privi fericirea din ochii lui Polly ascunsă sub compasiune și izbucni în plâns. Mătușa începu s-o strângă în brațe și s-o legene până când ea se liniști.

- Ce ți-am făcut, draga mea? Ce ți-am făcut? murmură Polly îndurerată.

- Nimic, zâmbi Calli printre lacrimi, ridicându-

se în picioare. M-aş fi îndrăgostit la fel de tare de Ben chiar dacă l-aş fi cunoscut în alte împrejurări. Du-te la bărbatul tău. O să vin şi eu în câteva minute.

Polly ezită puţin, apoi se îndreptă spre Ed. Când Ed o văzu, faţa i se lumină şi întinse braţele primitor. Calli îşi întoarse privirile. Nu mai suporta să vadă atâta fericire în jurul ei.

*

*   *

- El este John Carmichael, spuse Ed arătându-i-l lui Ben pe cavalerul lui de onoare. Este un fost coleg de liceu.

Ben scutură bărbăteşte mâna întinsă şi zâmbi scurt.

- Ce părere ai de bunicul tău? îl întrebă John.

- Este... strălucitor şi-i doresc toată fericirea.

- Toţi i-o dorim, spuse John bătându-şi vechiul prieten pe umăr. Acum mă scuzaţi, dar aş vrea să beau ceva rece. Mă bucur că te-am cunoscut, Ben. Ne vedem mai târziu.

- Ce băiat bun, spuse Ed, privindu-şi prietenul îndepărtându-se. Intotdeauna mi-a fost alături la nevoie.

- Apropo, spuse Ben întorcându-se spre Ed, ce ţi-a venit să mă plimbi prin tot sudul Americii, cu nepoata lui Polly după mine?

- Băiete, m-am săturat să te văd irosindu-ţi

viața vânzând iahturi. La ce buni atâția bani dacă n-ai cu cine să-i cheltuiești? Am văzut că n-ai de gând să te așezi lângă o femeie și ți-am dat o mână de ajutor.

- Ți-a trecut prin cap că poate eu vreau să-mi organizez viața cum îmi place și consider eu că este mai bine pentru mine? întrebă Ben supărat.

- N-a mers, nu-i așa?

- Din contră, murmură Ben. A mers prea bine. Calli este o femeie minunată. Spune că până și boxerii mei sunt sexy.

- Serios?! Pe unde umblă Polly, să-i dau și ei vestea?

- Stai liniștit. N-a mers.

- Iartă-mă, dar n-am înțeles bine, sau am început să nu mai aud? N-ai spus că este minunată?

- Nu.

- Fii mai explicit.

- Nu pot avea o relație cu Calli.

Ed se scărpină în cap.

- Băiete, mă bagi în ceață.

Ben își luă bunicul de braț și-l trase sub un pom, într-un loc mai retras. Nu apucă să deschidă bine gura, că Ed îl întrerupse.

- Dacă ai de gând să-mi pui placa obișnuită, nu-ți mai răci gura. Vrei să spui că tu nu te potrivești

cu nimeni, că toate femeile sunt la fel, că ai fost dezamăgit și așa mai departe, nu? Și știu de ce crezi asta. Părinții tăi n-au fost în stare să te crească și să te iubească, așa că tu consideri că nu meriți să fii iubit. Nu-mi spune că n-am dreptate, pentru că sunt mai bătrân și știu. Ei, află că meriți să fii iubit.

- Și Sheri? Ei ce scuză îi mai găsești?

- Orice orb își dădea seama că voi nu vă iubeați. Ea îți iubea banii și tu îi iubeai trupul. Am știut asta din ziua nunții voastre, spuse Ed înfierbântându-se și descheindu-și nasturele de la smoching.

Ben ajunsese la acea concluzie cu mult timp în urmă. încercă să și-o amintească pe Sheri, dar nu

reuși. în minte îi veneau imagini cu Calli. Calli bătăioasă, cu pușca în mână și păunul lângă ea, Calli tratându-l pe Puffy, Calli hrănindu-l cu mâncare pentru iepuri, Calli tristă, Calli veselă, Calli ironizându-l, Calli iubindu-l. Nu! Era prea mult.

- Dacă aș fi în locul tău, băiete, aș pune mâna pe mândrețea asta de fată înainte ca ea să-și ia tălpășița. Am văzut cum te privește. Bag mâna în foc că te iubește. Și tu o privești la fel, dar nu-ți dai seama. Crede-mă, nepoate, o astfel de dragoste apare o dată în viață.

- Dar dacă ea nu mă vrea? Dacă ne dăm seama că nu ne potrivim și va fi prea târziu?

- Dacă îți cade drobul de sare în cap? Vorbești prostii. Viața este prea scurtă ca să-ți faci tot felul de probleme. Bucură-te. Ți-ai găsit fericirea la tinerețe.

în acel moment apăru și Polly. îl sărută drăgăstoasă pe Ed și-i zâmbi fericită.

Văzându-le bucuria, Ben realiză că el nu va avea parte de așa ceva dacă o va lăsa pe Calli să plece. O sărută pe Polly pe obraz, își bătu bunicul pe umăr și se îndreptă glonț spre casă.

Capitolul 13

Ben intră în casă și începu să alerge dintr-o cameră în alta. Calli era de negăsit. Intră în bucătărie și-l găsi pe John Carmichael golind o sticlă de bere.

- Scuzați-mă, ați văzut cumva o roșcată mică de statură, simpatică și cu ochii verzi? Este nepoata lui Polly.

Bătrânul se încruntă, apoi îl privi cu ochi luminoși.

- Sigur. A chemat un taxi. Tocmai acum a ieșit.

Ben îi mulțumi și alergă spre ieșire. Taxi? Unde pleca?

O văzu stând în fața porții, așteptând pe strada pustie.

- Unde pleci? întrebă el.

- Acasă.
- Stai. Mă duc să le spun lui Ed și lui Polly că te conduc eu.
- Nu. Mă descurc și singură. Tu trebuie să te întorci la firma ta din Fort Lauderdale.
- Calli, te rog. Nu vrei să vorbim?

Calli îl privi îndelung.

- Nu avem ce să vorbim. Eu am viața mea, tu ai viața ta. Aventura noastră a fost frumoasă, dar s-a terminat. Doar toate au un sfârșit, nu? Nu are sens să ne mai amăgim. Că doar nu ne-am îndrăgostit unul de altul!?

Ben tăcu gânditor. Intre timp apăru taxiul și se opri în dreptul lui Calli. Ea deschise portiera din spate, urcă și înainte s-o închidă spuse:

- La revedere, Benjamin Adams.

Ben rămase înmărmurit, privind taxiul care se îndepărta într-un nor de praf. I se păruse lui, sau Calli plângea?

Işi stăpâni impulsul de a se urca în mașină ca să se ducă după ea. Calli fusese explicită. Nu-l iubea. Fusese o aventură distractivă.

Ce putea să-i spună? Că se îndrăgostise de ea? Nici nu era sigur că voia s-o ia de nevastă. De ce s-o încurce? Calli merita mai mult decât un simplu jurământ de dragoste. Calli merita totul.

Privi peste umăr și-i văzu pe Ed și Polly plimbându-se fericiți la braț printre invitați. Nu se mai putea înoarce la ei.

Se urcă în mașina lui și hotărî să-i sune din Fort Lauderdale. Doar acolo își mai găsea liniștea.

*

*   *

Ţipetele lui Solomon o scoteau din sărite și soarele dimineții era prea vesel pentru starea ei de spirit. închise geamul și trase draperiile, sperând să reușească să adoarmă. Trecuse printr-o noapte albă și era frântă de oboseală. Se trânti între perne dar nu reuși să mai adoarmă.

Cafea. Avea nevoie de o cafea tare. Și de două, trei

gogoși.
își aruncă un halat pe umeri și se duse amețită la bucătărie. Solomon continua să țipe. Al naibii păun! în acel moment se lovi de spătarul unui scaun.

- Au!

Se duse spre chiuvetă, deschise apa rece și începu să se ude pe față și pe brațe.
Puțin mai înviorată, luă un prosop curat și începu să se șteargă pe față și pe mâini. Solomon

părea că se mai potolise. Se sprijini de chiuvetă, gândindu-se la săptămâna lungă și goală prin care trecuse. Si acum regreta gestul nobil pe care-l făcuse la despățirea de Ben. Ce-i venise să-l lase să plece? Mă rog, acum nu mai conta.

In fiecare seara se culcase frântă după activitatea fizică intensă de peste zi, dar abia dacă reușise să doarmă câteva ore. Nu prea mai mânca și dacă o făcea, masa ei consta în câteva gogoși. Incepuse chiar să aibă halucinații auditive. In liniștea casei i se părea că-i aude vocea lui Ben. In minte îi veneau numai imagini cu el: Ben râzând, Ben supărându-se, Ben având grijă de Puffy, Ben mâncând, Ben mângâind-o, Ben iubind-o.

Avea să scape vreodată de nevoia aceea de el? La naiba cu Ben Adams care-i distrusese somnul și viața!

Un lătrat de câine o smulse din gândurile ei

negre.

- Un câine?

Solomon țipa din toate puterile și Calli își aminti de ziua în care Ben îi intrase în viață. Se grăbi spre ieșire.

Cum deschise ușa, un cățel mic îi sări drept în brațe. Luată prin surprindere, dezechilibrându-se, Calli se sprijini de tocul ușii, ferindu-se de limba lui jucăușă.

- Cine ești tu, cățelule?
- O cheamă Mandy și a venit cu mine.

Pentru prima oară după multe dimineți de mahmureală, Calli se trezi instantaneu. Ben! Cu teamă, își ridică privirile spre direcția din care venise vocea.

Ben stătea în dreptul porții, cu părul negru răvășit de vânt și atât de frumos, încât ei i se înmuiară genunchii.

Calli clipi, frecându-se la ochi. Ben nu dispăruse.

- Pot să intru?

Calli făcu semn din cap prostită.

Ben se apropie de ea și pentru prima oară, ea își dădu seama că purta tricou și blugi! Asta era o schimbare esențială la Ben Adams! Putea să spere că...?

Calli înghiți greu, încercând să-și ignore visele. Făcuse prea multe presupuneri în ceea ce-l privea pe Ben și de fiecare dată greșise.

- Ce părere ai?
- Despre?
- Ei, spuse Ben, arătând peste umăr.
- Ei?

Calli privi spre Solomon și-l văzu scurmând în jurul unei păunițe frumoase. Nu avea coada lui Solomon, dar lui nu părea să-i pese.

Calli înghiți în sec. Solomon își făcuse coada evantai și era o splendoare.

- Cred că vor puțină intimitate, spuse Ben, împingând-o ușurel înăuntru pe Calli, care rămăsese cu gura căscată.

Ben se așeză pe un scaun și i făcu semn lui Calli să stea lângă el. Ea rămase nemișcată.

- N-am mai văzut niciodată așa ceva, spuse ea. Dansul împerecherii... De fapt nu i-am văzut nicio-dată coada lui Solomon în toată măreția. Bătrânul ăsta știe să impresioneze pe cineva dacă are un interes.
- Asta pentru că știe ce vrea. I-am adus o păuniță pentru că-mi era milă de el. Nici un mascul - pasăre sau ființă umană - n-ar trebui să trăiască singur.

Calli îl privi cu interes.

- Dar dacă sunt prea diferiți, ce vor face?
- Hei, tot ce contează este că încearcă, spuse Ben privind pe fereastră la cele două păsări. Un bărbat deștept mi-a spus odată că orice relație

merge dacă cei doi sunt dispuşi să facă compromisuri. Important este să se iubească.
Calli îl privi plină de dubii.
- îndrăgostiţii trebuie să aibă încredere unul în celălalt, altfel nu merge. Şi dacă Polly şi Ed au reuşit să treacă peste toate obstacolele şi să se mai iubească după atâţia ani, nimic nu este imposibil.

Calli tăcu. Işi trase halatul peste picioare şi îşi privi vârful papucului. Ce avea de gând Ben? Să-i spună că o iubeşte, sau să-şi ceară ietare?

Ben observă că pe sub halat, Calli purta un tricou roz şi înnebuni. Părul ei bogat şi ondulat părea o flacără în lumina soarelui. Era frumoasă. Stia de ce o iubea! In schimb, văzu că în jurul ochilor ei verzi şi profunzi, avea cearcăne negre şi adânci. Si parcă era mai slabă. Erau semne că îi dusese dorul?

Speranţa născu în el ca o floare. Poate că lacrimile pe care i se păruse că le vede în ochii ei la plecare fuseseră reale.

Privind în jur, Calli căută un subiect de conversaţie mai sigur. Dar nu găsi nici unul. In prezenţa lui Ben rămăsese fără cuvinte. Se uită la el, care o privea intens, analizând-o ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară în viaţa lui.

Calli se aplecă, îşi sprijini coatele de masă şi-i zâmbi.

- Am vrut să te sun.

- Da, ai fi putut.

- Dar și tu puteai să mă suni. Am așteptat să mă suni.

- Am fost cam ocupat, zâmbi Ben. Mi-am închiriat apartamentul, am lăsat afacerea pe

mâinile unui nou manager. Am cumpărat bilet de avion. Știi cât de greu găsești bilete de avion doar dus?

Calli îl privi uimită, dar Ben părea lipsit de expresie.

- Știi, mă hotărăsc greu să-mi iau un angajament, dar când o fac, decizia mea este definitivă, zâmbi el ridicându-i bărbia și sărutând-o ușor. Te iubesc, Calli Taylor. Știi, nu puteam să-mi fac o familie și să-mi cresc copiii, atâta vreme cât tu stăteai în St. Augustine și eu în Fort Lauderdale.

- Dar afacerile tale...

- Și în St. Augustine pot găsi iahturi și apă. Mai mult n-am nevoie.

Ben se ridică în picioare și se apropie de ea. îi depărtă marginile halatului, privindu-i pielea mătăsoasă.

- Solomon pare fericit cu aleasa lui. Chiar dacă eu i-am adus-o. Ce spui? încercăm și noi să fim fericiți?

Ben o trase în brațele lui, dar Calli se opuse. Cine se credea Ben Adams? O părăsise, apoi apăruse ca o floare, convins că ea îi va cădea în brațe.

- Hei, uite ce e! spuse ea, punându-și mâinile în șolduri. Te strecori la mine în curte oferindu-i

păunului meu cadouri de Paști și te aștepți să cad pe spate? O fată serioasă trebuie curtată și cerută de nevastă într-un mod mai romantic. Până și păunul ăla prost știe măcar atâta lucru. Doar pentru că te iubesc și mi-aș vinde sufletul să fiu nevasta ta, nu înseamnă că...

Ben o sărută, întrerupându-o nepoliticos. Un timp, Calli se luptă, dar... cui îi trebuia o curte asiduă și romantică?

Iși puse mâinile în jurul gâtului lui și-l trase cu forță spre ea, sărutându-l cu pasiune. Cât așteptase momentul ăsta! Orice cuvânt era de prisos.

*
* *

Calli torcea în brațele lui Ben.

- Te-ai trezit?

- Nuuuu.

- Calli?

- Daaa?

- Nu ești curioasă?

- In legătură cu ce? ridică ea capul de pe pernă.

- Cu câinele.

- Nu prea. Cred că avem lucruri mai importante de făcut, spuse ea ronțăindu-i urechea.

- Calli! Mă gâdili!

- Asta și vreau!
- Răutăcioasă mică, spuse Ben luptându-se cu ea, prinzându-i încheieturile fragile ale mâinilor și țintuind-o pe pernă. Te iubesc.
- Și eu te iubesc, se înmuie ea. Spune-mi ce voiai să-mi zici despre câine.
- Când m-am întors acasă m-am simțit foarte singur. Am încercat să evadez în muncă, dar n-am reușit. Apoi m-am gândit că un animal de casă m-ar face să mă simt mai bine. Voiam să-mi iau un tatu, dar n-am găsit.
- Un tatu? Tatu-ul nu este animal de companie. De ce voiai tocmai un tatu?
- Din cauza lui Puffy. Mă atașasem mult de el. Știi, într-un fel semăna cu mine. Amândoi ne ascundeam de lume în spatele unei armuri. Nu mi-am dat seama cât de vulnerabilă este armura mea până când te-am întâlnit pe tine. N-ai jucat cinstit.
- Promit că de acum înainte voi juca foarte cinstit.

Ben o sărută pe nas.

- Așa te vreau.
- Povestește-mi despre compania asta de iahturi pe care ai cumpărat-o.

- Mai întâi spune-mi tu, unde este Puffy?
- In păduri, acolo unde îi este locul.
- Mi-e dor de el.
- Stiu. Dar acum răspunde-mi și tu la întrebare.

- Am cumpărat o mică companie care cumpără, repară și vinde iahturi. Nu este așa de mare ca afacerea mea din Fort Lauderdale, dar îmi ajunge.

- N-o să te plictisești?

- Atâta vreme cât mă voi întoarce acasă la tine, nu mă pot plictisi. Vom găsi noi un mod în care să ne umplem timpul, zâmbi el, sărutând-o pe frunte.

Calli își băgă mâna sub cearșaf.

- Atâta timp cât îți funcționează toate organele, nu văd o problemă în a găsi cu ce să ne umplem timpul.

Ben izbucni în râs și o prinse de mână.

- Hei, ușurel. Vreu să-ți spun ceva și tu nu mă lași. Aș vrea să te rog să fii răbdătoare cu mine. N-am mai fost de mult timp în compania unei femei.

- Nici o problemă. Nici eu n-am mai fost de mult în compania unui bărbat, așa că și tu trebuie să fii răbdător cu mine.

- Calli, vreau să îmbătrânesc lângă tine, să facem copii mulți și să te iubesc până la ultima suflare.

Pe obrajii lui Calli se prelinseră două lacrimi, dar și le șterse repede și zâmbi.

- Nu vreau să te mai văd plângând.
- Nu mă vei mai vedea plângând, dacă nu-mi vei mai da motive.
- Promit că nu-ți voi da motive.

- Te iubesc, Ben Adams, și promit că ne vom legăna nepoții pe balansoarul ăla vechi de pe verandă, sub care ne-am sărutat prima oară. Așa că stai pe aproape. Vom avea nevoie de cineva care să ne ridice de pe jos dacă balansoarul va ceda.

- Al tău sunt, Calli Adams, pentru totdeauna. Bazează-te pe mine.

Și o sărută cu dragoste.

Sfârşit

*
* *
*
* *
*
* *